

Ἡ δοξολογία τῶν Ἀγίων διὰ τὴν πτῶσιν τῆς Βαβυλῶνος

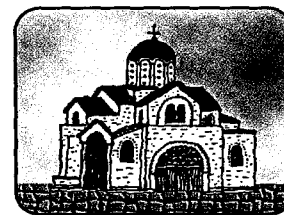
Η λαμπροτάτη καὶ χρυσοστολισμένη Βαβυλῶνα καίγεται. Ὁ πλοῦτος, ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀλαζονεία της σκεπάσθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ θλιβερά ἐρείπιά της. Κατακαίγεται μαζύ της καὶ τό δηλητήριο τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς καὶ ἀθεΐας καὶ ἀσεβείας πού κυκλοφόρησε μέσα εἰς τόν κόσμον.

Ἐνῶ αὕτῃ ἡ σκηνή ἐπικρατεῖ κάτω εἰς τὴν γῆν, εἰς τόν οὐρανόν ἀρχίζει ἓνα ὑπέροχο πανηγύρι. Τό κεφάλαιον αὐτό τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως εἶναι ἓνα θαύμασιο διάψαλμα, μιά λειτουργική σκηνή ἀσυλλήπτου κάλλους, πού φανερώνει τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀμαρτωλῆς Βαβυλῶνος. Εἶναι ἡ τελευταία περιγραφή πού γίνεται διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀμαρτωλῆς πόλεως ἐνῶ προαναγγέλλεται τό ἐλπιδοφόρο μήνυμα τοῦ τελικοῦ Θριάμβου τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς παρακολουθήσωμε ὅμως τὴν θαυμασίαν αὐτὴν δοξολογίαν τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. «Καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἤκουσα σάν φωνὴν μεγάλην πλῆθους πολλοῦ λαοῦ, τὴν φωνὴν τῶν ἐν οὐρανῷ ἀγγέλων καὶ ἁγίων, οἱ ὅποιοι ἔλεγον. Ἀλληλούϊα, δηλαδὴ αἰνεῖτε τόν Κύριον. **Ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις ἀνήκει εἰς τόν Θεόν μας.** Τοῦ ἀνήκει ἡ δόξα, διότι εἶναι ὀρθαί καὶ δίκαιαι αἱ ἀποφάσεις καὶ αἱ κρίσεις του· διότι ἔκρινε καὶ κατεδίκασε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, τὴν νοητὴν Βαβυλῶνα, ἡ ὁποία μέ τὴν εἰδωλολατρίαν της καὶ τὴν διαφθοράν

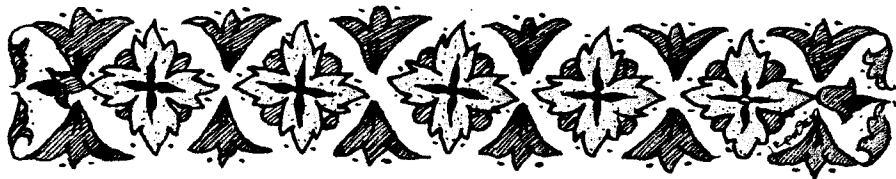
της διέφθειρε τὴν γῆν. Καὶ ὁ Θεός ἐξεδικήθη τό αἷμα τῶν δούλων του, πού ἐχύθη ἀπὸ τὴν χεῖρα αὐτῆς» (Ἀποκ. ιθ', 1-2).

Ποῖος ὅμως εἶναι ὁ ἀναρίθμητος αὐτός ὄχλος πού ἀναφέρεται ἐδῶ; Εἶναι ἡ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Εἶναι ὄχλος διὰ τόν ὁποῖον καὶ εἰς ἄλλο σημεῖον ὠμίλησε ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. **«Μετά ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτόν οὐδεὶς ἠδύνατο»** (Ἀποκ. ζ', 9). Εἶναι οἱ Ἅγιοι, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Προφῆται, οἱ ὅποιοι πανηγυρίζουν διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀμαρτωλῆς Βαβυλῶνος.

«Ποῖον σημεῖον ὀφείλει κρατεῖν ὁ ἄνθρωπος, ἵνα μὴ πλανηθῇ καὶ δέξηται τόν ἀντίχριστον, νομίζων, ὅτι ὁ Χριστός ἐστιν; Ὅπερ ὁ Κύριος ἡμῖν παρέδωκεν εἰπών, ὅτι «ὥσπερ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἐστὶ καὶ ἡ δευτέρα Παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ». Ὅθεν μανθάνομεν, ὅτι πᾶς Χριστός ἐρχόμενος, καὶ μὴ ἐξαίφνης ἐν ὧ τῷ κόσμῳ ἐν μιᾷ ὥρᾳ εὐρισκόμενος, τοιοῦτος ἀναμφιβόλως ἀντίχριστος ἐστίν. Ἐπὶ γάρ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ ᾧμα εὐρίσκεται, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὁ Χριστός ὑπὸ πάντων ὀρώμενος».

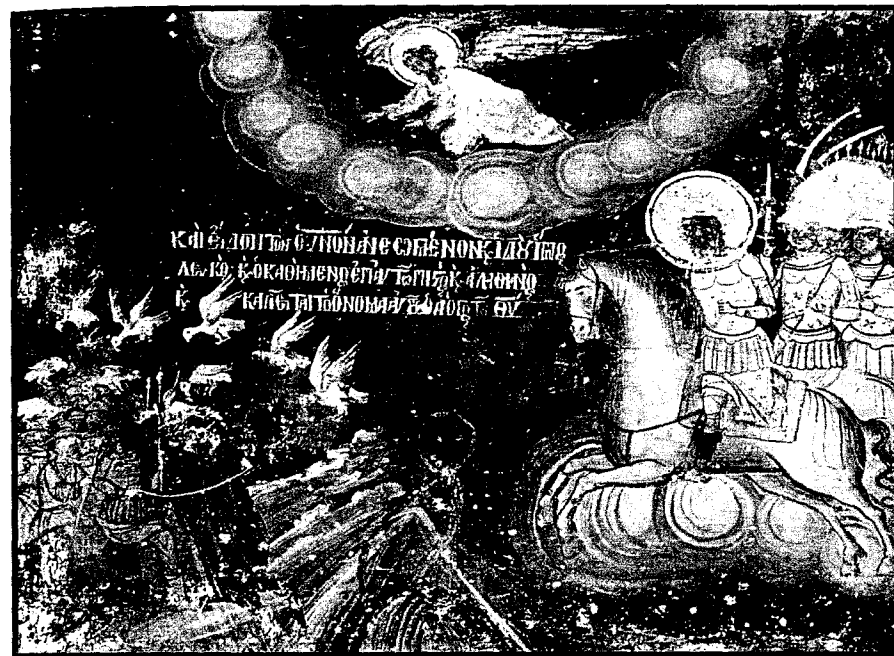
(Μέγας Ἀθανάσιος).

Ἡ ἔνδοξος παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί ἡ συντριβή τοῦ θηρίου καί τῶν συμμάχων του

Τό θηρίον καί ὁ ψευδοπροφήτης ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν. Ἡ ἀντίχριστος βία καί πλάνη κάτω ἀπό τό σχῆμα διαφόρων ἀθέων κοινωνικῶν συστημάτων καί ἀντιχρίστων ἐξουσιῶν καί αἱρέσεων καί παραθρησκειῶν θά κορυφωθῇ, μάλιστα κατά τίς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ κόσμου.

Ὅλην ὁμως αὐτήν τήν δύναμιν θά τήν συντρίψῃ ὁ Δεσπότης Χριστός μέ τήν δίστομον ρομφαίαν του, τόν παντοδύναμον δηλαδή λόγον του. «Καί εἶδα τόν οὐρανόν νά εἶναι ἀνοιγμένος καί νά ἔνα ἄσπρο ἄλογο καί ὁ καθάλαρης πού ἐκάθητο ἐπάνω εἰς αὐτό ὀνομαζόταν ἄξιος πάσης ἐμπιστοσύνης καί ἀληθινός, καί κρίνει μέ δικαιοσύνην καί πολεμεῖ νικηφόρως καί θριαμβευτικῶς... καί ἔχει ἐνδυθῇ ἐνδυμα βαμμένον μέ αἷμα, διότι ἔχυσε τό αἷμα του διά τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Καί τό ὄνομά του ἔχει δοθῇ προαιωνίως καί λέγεται Λόγος τοῦ Θεοῦ. Καί τά οὐράνια ἀγγελικά στρατεύματα τόν ἀκολουθοῦσαν ἐπάνω εἰς ἄλογα ἄσπρα καί ἦσαν ντυμένοι μέ ἐνδυμα θύσσινον καθαρόν πού ἦσπραπτε. Καί ἀπό τό στόμα τοῦ στρατηλάτου Χριστοῦ ἐξέρχεται ὁ Παντοδύναμος Λόγος του, σάν δίκωπο κοφτερό μαχαίρι, διά νά κτυπήσῃ μέ τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ προστάγματος τά ἔθνη. Καί θά ποιάνῃ τούς λαούς μέ σιδερένια ράβδο, δηλαδή μέ ἀπεριόριστο δύναμι καί ἐξουσία. Καί ἔχει ἐπάνω εἰς τό ἐνδυμά του γραμμένο τό ὄνομα: **Βασιλεύς βασιλέων καί Κύριος κυρίων**».

«Καί εἶδον τόν οὐρανόν ἀνεωγμένον, καί ἰδοῦ ἵππος λευκός, καί ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτόν, καλούμενος πιστός καί ἀληθινός, καί ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καί πολεμεῖ· καί τά στρατεύματα τά ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐπὶ ἵπποις λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι θύσσινον λευκόν καθαρόν».
(Ἀποκ. ιθ', 11, 14).

Ἡ μεγαλειώδης αὐτή περιγραφή τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, πού ἔρχεται ὡς Κριτής, προεξαγγέλλει τήν θριαμβευτικήν νίκην καί βασιλείαν του. Ὁ στρατηλάτης Χριστός ἐφιππος ἀκολουθούμενος ἀπό τά ἀγγελικά στρατεύματά του συγκρούεται μέ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ ἀντιχρίστου. Ἡ μάχη αὐτή ἡ ὁποία περιγράφεται μέ τόν πλέον παραστατικόν τρόπον θά εἶναι ἡ ὀριστική νίκη τοῦ Χριστοῦ κατά τῶν ἀντιθέων δυνάμεων. Ἡ συντριβή τῶν δυνάμεων τοῦ Ἀντιχρίστου δέν θά εἶναι ἓνα περιορισμένο γεγονός, ἀλλά θά ἔχῃ μίαν παγκόσμιον ἀπήχησιν.

Ἐνας ἄγγελος πού ἐστέκετο ὑψηλά εἰς τόν ἥλιον ἐ-

φώναξε δυνατά μέ μεγάλην φωνήν καί ἀναγγέλλει τήν νίκην τοῦ Μεσσίου Χριστοῦ ὡς τετελεσμένον γεγονός.

Ἐδῶ πρόκειται διὰ μίαν δευτέραν ἀναφοράν εἰς τόν πόλεμον τοῦ Ἀρμαγεδῶνος. Διά πρώτην φοράν ἐγινε λόγος διὰ τόν πόλεμον αὐτόν εἰς τό δέκατον ἕκτον κεφάλαιον καί τρίτη φορά θά ἀναφερθῇ εἰς τό εἰκοστόν κεφάλαιον, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι ἡ μάχη αὐτή θά ἐπαναληφθῇ πολλές φορές.

«Καί εἶδον τό θηρίον καί τούς βασιλεῖς τῆς γῆς καί τά στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τόν πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καί μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ» (Ἀποκ. ιθ', 19).

Ἡ μάχη αὐτή θά εἶναι τό πιό συγκλονιστικό γεγονός τοῦ κόσμου. Θά συμμετέχουν ὅλα τά ἔθνη. Καί εἰς ὅλα αὐτά τά στρατεύματα θά ἡγῆται ὁ Ἀντίχριστος καί ὁ ψευδοπροφήτης. Ἡ ἑκτακτος ὁμως αὐτή δραστική παρουσία τοῦ Χριστοῦ θά συντρίψῃ ὅλας τās δυνάμεις τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἔνδοξος αὐτή παρουσία τοῦ Χριστοῦ πού ἀναφέρεται ἐδῶ, δέν ἔχει σχέσιν μέ τήν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία θά γίνῃ κατά τήν συντέλειαν τοῦ κόσμου.

Καί πιάσθηκε αἰχμάλωτος ὁ Ἀντίχριστος καί μαζί μέ αὐτόν καί ὁ ψευδοπροφήτης, πού ἔκαμε παραπλανητικά θαύματα ἐμπρός εἰς αὐτόν, μέ τά ὁποῖα ἐξηπάτησε καί παραπλάνησε αὐτούς πού ἔλαβον τήν ἀνεξάλειπτον σφραγίδα τοῦ θηρίου καί προσκυνοῦν τήν εἰκόνα του· **«ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θεῷ»** (Ἀποκ. ιθ', 20-21).

Τό θηρίον καί ὁ ψευδοπροφήτης πού ἔκαναν τέρατα καί σημεῖα καί ἐπλάνησαν τήν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία τούς ἐπροσκύνησεν ὡς Θεούς, συλλαμβάνονται. Τελειώσε ἡ δύναμις τους καί ἡ ἀλαζονεία τους. Ἀρπάζονται καί οἱ δύο ἀπό τό παντοδύναμο χέρι τοῦ Θεοῦ καί ζωντανοί ρίπτονται εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός, πού καίγεται μέ θειάφι καί ἐξαφανίζονται ἀπό τό προσκίνητον τῆς ἱστορίας.

Ἡ κρίσις τοῦ κόσμου

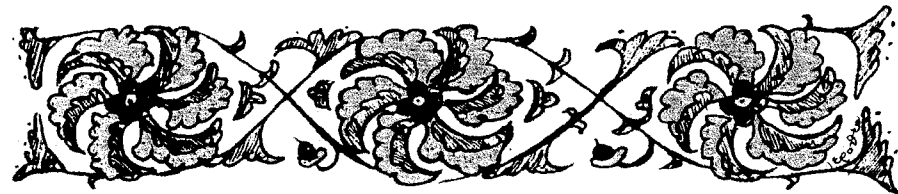
Η μέλλουσα κρίσις εἶναι τό κεντρικόν νόημα ὅλων τῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης. Ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μεγίστη ὥρα τῆς ἀπονομῆς τῆς θείας δικαιοσύνης, τῆς ἡθικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ κόσμου καί τῆς τελικῆς καταργήσεως τοῦ θανάτου. Ὅλα αὐτά περιγράφονται μέ λιτότητα, ἀλλά καί μέ ἀσύλληπτη μεγαλοπρέπεια ἀπό τόν ἱερό συγγραφέα ὁ ὁποῖος βλέπει: **«Θρόνον μέγαν λευκόν καί τόν καθημένον ἐπ' αὐτῷ, οὐ ἀπό προσώπου ἐφυγεν ἡ γῆ καί ὁ οὐρανός, καί τόπος οὐχ εὐρέθη αὐτοῖς»** (Ἀποκ. κ', 11).

Καί εἶδα, λέγει, Θρόνον μέγαν καί λευκόν καί ἐκεῖνον πού ἐκάθητο ἐπάνω εἰς αὐτόν, ἀπό τό πρόσωπον τοῦ ὁποίου τό φθαρτόν σχῆμα καί ἡ μορφή τῆς γῆς καί τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐχάθη καί δέν εὐρέθη τόπος δι' αὐτά, διότι νέους οὐρανοὺς καί νέαν γῆν περιμένουν μετὰ τήν τελικήν κρίσιν. Ἡ μέλλουσα κρίσις θά γίνῃ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο ρητῶς ὑπογραμμίζεται ἀπό τόν Κύριον ὡς ἐξῆς: **«οὐδέ γάρ ὁ Πατήρ κρίνει οὐδένα, ἀλλά τήν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ»** (Ἰωάν. ε', 22). Καί εἰς ἄλλο χωρίον: **«Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καί πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσῃ ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καί συναχθήσονται ἐμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τά ἔθνη...»** (Ματθ. κε', 31).

Ἐν συνεχείᾳ περιγράφει τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, μικρῶν καί μεγάλων, νά στέκωνται ἐμπρός εἰς τόν Θρόνον τοῦ Θεοῦ καί νά δίδουν λόγον διὰ τά πεπραγμένα αὐτῶν ἔργα τά ὁποῖα ἦσαν γραμμένα εἰς τά

άνοιγμένα βιβλία. «Καί ἄλλο βιβλίον ἠνοίχθη ὃ ἐστὶ τῆς ζωῆς». Εἰς τό βιβλίον αὐτό, τό ὅποιον ὀνομάζεται βιβλίον τῆς ζωῆς, εἶναι τό βιβλίον τοῦ Θεοῦ, εἰς τό ὅποιον εἶναι γραμμένοι ὅσοι πρόκειται νά σωθοῦν. Εἰς τό βιβλίον αὐτό ὁ καθένας μας ἐγγράφεται μόνος του. Ἐγγράφεται ἀπό τά ἔργα τῆς πίστεως, τούς ἀγῶνας καί τās θυσίας πού ὑπομένει διὰ τόν Κύριον. Ὁ Κύριος ὁμῶς ὡς παντογνώστης γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων ποῖοι θά θελήσουν νά ἀγωνισθοῦν διὰ νά γραφοῦν εἰς αὐτό τό βιβλίον τῶν σεσωσμένων ψυχῶν. Διὰ τό βιβλίον αὐτό τῆς ζωῆς γίνεται συχνά λόγος εἰς τήν ἱεράν Ἀποκάλυψιν (Κεφ. γ', 5, ιγ', 8 καί ιζ', 8). Καί ὁ Κύριος ἔλεγε εἰς τούς μαθητάς του νά χαίρωνται, διότι τά ὀνόματά τους, ἦταν ἤδη γραμμένα εἰς τό βιβλίον τῆς ζωῆς· **«Χαίρετε δέ ὅτι τά ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς»** (Λουκᾶ ι', 20).

Ἐνα ἀπό τά μεγαλύτερα μηνύματα πού ἀπορρέουν ἀπό τό ἱερόν βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι τοῦτο: **Νά στολίζωμε μέ τά ἔργα τῶν ἀρετῶν τήν γύμνωσιν τῆς ψυχῆς μας καί νά ἀρνηθοῦμε τό χάραγμα τοῦ θηρίου διὰ νά γραφοῦν τά ὀνόματά μας «ἐν βίβλῳ ζωῆς»** (Φιλιπ. δ', 3). Μεγαλύτερα τιμή καί ἐπιτυχία δέν ὑπάρχει, νά εὑρεθῇ τό ὄνομά μας γραμμένο εἰς τόν κατάλογον τῶν Ὁσίων, τῶν Ὁμολογητῶν, τῶν Μαρτύρων καί ὅλων τῶν Δικαίων.

Ἡ Καινή κτίσις

Η ἱστορία τοῦ φθαρτοῦ τούτου κόσμου ἐτελείωσε. Μετά τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τήν κρίσιν τοῦ κόσμου ἀνοίγει ἡ αὐλαία διὰ μίαν νέαν πραγματικότητα. Ἡ κτίσις ὅλη ἀνακαινίζεται, περνᾷ ἀπό τήν φθοράν εἰς τήν ἀφθαρσίαν. Ἡ θριαμβευτική νίκη τοῦ Χριστοῦ θά ἔχη ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τήν παλιγγενεσίαν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου εἰς τόν ὅποιον θά ἐπικρατῇ ἡ χαρά, ἡ ἀλήθεια καί ἡ δικαιοσύνη.

Οἱ ἀγῶνες καί οἱ θυσίες τῶν χριστιανῶν πού ἀκολούθησαν τό Ἀρνίον ἐτελείωσαν. Μαρτυρικά αἵματα δέν χύνονται πιά. Ὁ θάνατος ὀριστικά καταργήθηκε. Καταργήθηκαν καί ὅλες οἱ ἐξουσίες τοῦ ἁμαρτωλοῦ τούτου κόσμου. Ἡ παγκόσμιος Βαβυλὼν ἔπεσε. Οἱ διώκτες τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του καίγονται εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός.

Ἐνα ὑπέρλαμπρο φῶς οὐρανίου μακαριότητος ἀρχίζει νά φωτίζη τούς πιστούς τῶν ὁποίων τά ὀνόματα εἶναι γραμμένα εἰς τό βιβλίον τῆς ζωῆς. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ὁρατοῦ κτιστοῦ κόσμου θά εἶναι ἓνα καταπληκτικό γεγονός πού δέν μπορεῖ ἡ ἀνθρώπινη διάνοια νά τό συλλάβῃ.

Ἄς παρακολουθήσωμεν τήν ἀνακαίνισιν τῆς κτίσεως ὅπως τήν περιγράφει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής. **«Καί εἶδον οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν· ὁ γάρ πρῶτος οὐρανός καί ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον, καί ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι»** (Ἀποκ. κα', 1).

Ἡ Γένεσις εἶναι τό πρῶτον βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἡ Ἀποκάλυψις τό τελευταῖον βιβλίον τῆς Και-

νης Διαθήκης καί ἔχει μίαν θαυμασίαν σύνδεσιν μέ τήν Γένεσιν. Ἡ Γένεσις μᾶς περιγράφει τήν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, τήν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου καί τήν πτώσιν του. Ἡ Ἀποκάλυψις μᾶς περιγράφει τήν ἀνακαίνισιν τοῦ ὁρατοῦ κτιστοῦ κόσμου, τήν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου καί τήν αἰώνιον δόξαν εἰς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ. Ἡ Παλαιά Διαθήκη ἀρχίζει μέ τήν δημιουργίαν οὐρανοῦ καί γῆς **«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καί τήν γῆν»** (Γένεσις Α', 1). Καί ἡ Καινή Διαθήκη τελειώνει μέ τήν δημιουργίαν «καινοῦ οὐρανοῦ καί καινης γῆς». Τίποτε δέν θά καταστραφῇ ἀπό τήν οὐσίαν, τήν δομήν τοῦ κόσμου. Ἡ δημιουργία ἀλλάζει μορφήν καί περνᾷ ἀπό τήν φθοράν εἰς τήν ἀφθαρσίαν. Τοῦτο ἐννοῶν καί ὁ προφήτης Δαβίδ ἔλεγε: **«Κατ' ἀρχάς σύ, Κύριε, τήν γῆν ἐθεμελίωσας, καί ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί. Αὐτοί ἀπολοῦνται σύ δέ διαμένεις, καί πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καί ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς καί ἀλλαγῇσονται»** (Ψαλμός ρα', 26, 27).

«Ἐγώ εἰμί τό Α καί τό Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ» (Ἀποκ. α' 8)

Ἡ ἀποκαταδοκία τῆς κτίσεως

Καί διά ποῖον λόγον πρόκειται νά γίνη αὕτη ἡ ἀνακαίνισις καί ἡ μεταβολή τῆς κτίσεως; Διά νά γίνη κατοικία τῶν σεσωσμένων ψυχῶν, τῶν ἀπογεγραμμένων εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Αὕτη εἶναι ἡ Ἁγία Ἱερουσαλήμ, αὕτη εἶναι Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία του.

Ὁ Ἅγιος Συμεών, ὁ Νέος Θεολόγος πολύ ἐμβαθύνει εἰς τὰ νοήματα αὐτά καί λέγει: «Καθὼς πρῶτον ἐκτίσθη αὕτη ἡ κτίσις ἄφθαρτος καί ὑστερον ἀπό αὐτὴν ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, τοιοῦτοτρόπως πρέπει πάλιν πρῶτον ἡ κτίσις νά γένη ἄφθαρτος, καί τότε μαζῇ μέ αὐτὴν νά ἀνακαινισθοῦν καί νά γένουν ἄφθαρτα καί τὰ φθαρτά σώματα τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά γένη πάλιν ὁ ἄνθρωπος πνευματικός καί ἀθάνατος καί νά κατοικῇ εἰς ἄφθαρτον καί αἰώνιον καί πνευματικὴν κατοικίαν» (Συμεών Ν. Θεολόγου, Τὰ εὕρισκόμενα, Λόγος με', Ἔκδοσις Β. Ρηγοπούλου).

Μετά τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καί τήν ἀπονομήν τῆς θείας Δικαιοσύνης, οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι γραμμένα εἰς τό βιβλίον τῆς ζωῆς, θά ἔχουν ὡς αἰώνιον κατοικητήριον τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ. Ἡ κτίσις ἡ ὁποία ἐταπεινώθη καί ἐμολύνθη ἀπό τόν βόρβορον τῆς ἀνθρωπότητος δέν μπορεῖ νά μείνῃ ἡ ἴδια, ἀλλὰ πρέπει νά καθαρισθῇ καί νά ἀνακαινισθῇ. Τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου πρέπει νά κατακαοῦν καί νά διαλυθοῦν. Λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: **«ἥξει δέ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, ἐν ἣ οὐρανοὶ ροιζήδόν παρελεύσονται, στοιχεῖα δέ καυσούμενα λυθήσονται, καί γῆ καί τά ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται»** (Β' Πέτρου γ', 10).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰσέρχεται βαθύτατα εἰς τό θέμα αὐτό καί τονίζει τήν μεγάλην ἀναμονήν τῆς ἀψύχου κτίσεως, ἡ ὁποία μέ ἀσυγκράτητο πόθο περιμένει τήν φανέρωσιν τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία πρόκειται νά γίνη κατὰ τήν κοινήν ἀνάστασιν. **«Ἡ γάρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως τήν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται»** (Ρωμαίους η', 19).

Ἡ κτίσις δέν ἤθελε νά ὑποταχθῇ εἰς τόν Ἀδάμ ὅταν εἶδε ὅτι παρέβη τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καί ἔχασε τήν θείαν δόξαν. **«Τῇ γάρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη οὐχ ἐκούσα, ἀλλά διὰ τόν ὑποτάξαντα, ἐπ' ἐλπίδι»** (Ρωμαίους η', 20). Ἡ δημιουργία ὑπεδουλώθη εἰς τόν θάνατον καί τήν φθοράν, ὅχι μέ τήν θέλησίν της, ἀλλά ἀπό τόν Θεόν, ὁ ὁποῖος τήν ὑπέταξεν εἰς τήν φθοράν μέ κάποια ἐλπίδα. Ποίαν δέ ἐλπίδα; Ὅτι καί αὕτη ἡ κτίσις θά ἐλευθερωθῇ ἀπό τήν ὑποδούλωσιν εἰς τήν φθοράν, διὰ νά λάβῃ μέρος εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς ἐνδόξου καταστάσεως τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ*. **«Ὅτι καί αὕτη ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπό τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ»** (Ρωμαίους η', 21).

Αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως, ἡ ὁποία μᾶς προετοιμάζει καί ἀναθερμαίνει τόν ζῆλον τῆς

* Μπορεῖ κανεῖς νά διανοηθῇ πῶς θά ἀντιδράσῃ ἡ κτίσις ὅταν ἴδῃ τό πλήθος τῶν ἀνθρώπων νά ἀκολουθοῦν τόν ἀντίχριστον; Αὕτη θά εἶναι τότε ἡ μεγαλύτερα ἀποστασία καί παρακοή τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τοῦτο θά γίνουν εἰς τόν οὐρανόν, εἰς τήν γῆν καί τήν θάλασσαν τέρατα καί σημεῖα φοβερά. **Νά πῶς τά περιγράφει αὐτά ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος:** «Τότε ὅλη ἡ γῆ κλαίει, ὁ οὐρανός κλαίει, ἡ θάλασσα, ὁ ἀήρ, ὁ αἰθήρ, ὁ ἥλιος, καί ἡ σελήνη καί τά ἄστρα κλαίουں, καί τά ἄγρια καί ἀνήμερα ζῶα κλαίουں καί τά ὄρη καί οἱ κάμποι διὰ τό γένος τῶν ἀνθρώπων, τά δένδρα καί τά φυτά, οἱ πέτρες καί τά ξύλα, ὅλα θέλουν λυποῦνται διὰ τοὺς ἀνθρώπους, πῶς ἐπλανήθησαν, πῶς ἐγελάσθησαν, πῶς ἠπατήθησαν καί ἐπροσκύνησαν τόν πλάνον ἀντίχριστον, καί οὐ μόνον τοῦτον, ἀλλά ἐδέχθησαν καί τήν μιανάν του σφραγίδα, καί ἠρνήθησαν τόν τίμιον καί ζωοποιόν Σταυρόν».

ψυχῆς μας, διὰ τήν μεγάλην ἡμέραν τοῦ Θεοῦ. **«διό, ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες σπουδάσατε ἄσπιλοι καί ἀμώμητοι αὐτῷ εὔρεσθαι ἐν εἰρήνῃ»** (Β' Πέτρου γ', 14).

Ὁ καινός οὐρανός καί ἡ καινή γῆ, ἀλλά καί ὁ ἄφθαρτος ἄνθρωπος εἶναι δύο πραγματικότητες τῆς μελλούσης ζωῆς πού μόνον διὰ τῆς πίστεως καί τῆς καθαρᾶς ψυχῆς μποροῦν, ὅσον εἶναι δυνατόν τώρα, νά κατανοηθοῦν. Ποῖος μπορεῖ νά φαντασθῇ τήν μεγάλη τιμή καί δόξα πού δίδει εἰς τόν ἄνθρωπον ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος **«θά μετασχηματίσῃ τό σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τό γενέσθαι αὐτό σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ»** (Φιλ. γ', 21).

«Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης». (Ἡ Ἐκκλησία)

Ἡ Ἀγία Ἱερουσαλήμ

Ολα ἔχουν γίνει καινούργια. Καί ὁ ἱερός συγγραφεύς βλέπει τήν πόλιν, τήν Ἀγίαν Ἱερουσαλήμ, νέαν καί αὐτήν, νά κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανόν, ἐτοιμασμένην σάν νύμφη καί στολισμένη διά τόν ἄνδρα της, τόν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅπως ἡ νύμφη ποθεῖ τόν νυμφίον, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή οἱ πιστοί, ποθοῦν νά ἐνωθοῦν μέ τήν μακαριότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς, μέ τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡτοιμασμένη ὡς νύμφη. Κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανό ἐτοιμασμένη καί στολισμένη ἀπό τίς ἀρετές, ἀπό τά αἵματα καί τίς θυσίεις τῶν παιδιῶν της. Ἡ προετοιμασία αὕτη εἶναι ἔργο ὁλοκλήρου ζωῆς τῆς καθεμιᾶς ψυχῆς. Εἶναι τά ἔργα τῆς πίστεως καί τῆς φλογερᾶς ἀγάπης τῆς ψυχῆς πρός τόν Νυμφίον Χριστόν. Ὅλα αὐτά γίνονται μέ τήν γλυκειά προσδοκία τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Καί ἄκουσε μεγάλη φωνή ἀπό τόν οὐρανό, πού ἔλεγε: **«ἰδοὺ ἡ σκηνή τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων, καί σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καί αὐτοί λαός αὐτοῦ ἔσονται, καί αὐτός ὁ Θεός μετ' αὐτῶν ἔσται»** (Ἀποκ. κα', 3).

Προαναγγέλλει ὁ Ἰωάννης τό μεγαλεῖο τῆς αἰωνίου ζωῆς τῶν δικαίων μετά τοῦ Θεοῦ. Αὕτη θά εἶναι ἡ ἄφθαρτος καί ἀχειροποίητος σκηνή, εἰς τήν ὁποῖαν θά κατοικῇ ὁ Θεός μαζί μέ τούς ἀνθρώπους. Εἶναι ἀδύνατο νά ἐννοήσωμε καί νά περιγράψωμε μέ ἀνθρώπινες ἐκφράσεις τήν μακαριότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ὁ Ἅγιος Θεός θά ἐξαφανίσῃ κάθε δάκρυ ἀπό τά μάτια τους καί ὁ θάνατος δέν θά ὑπάρχῃ πλέον, οὔτε

πένθος, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος. Τό πρῶτον σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου παρήλθεν ὀριστικά. **«Τά πρῶτα ἀπῆλθον»**.

Καί ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου Ἅγιος Θεός εἶπε: **«Ἰδοὺ καινά ποιῶ πάντα»** (Ἀποκ. κα', 5). Ὅλα τά κάνω νέα. Ἐγώ εἶμαι τό Α καί τό Ω, ἡ δημιουργική ἀρχή καί αἰτία τῆς κτίσεως καί ὁ ἔσχατος καί ὑψιστος σκοπός ὅλων τῶν κτισμάτων. Ἐγώ εἰς ἐκείνον, πού ἐδιψοῦσε κατὰ τόν ἐπίγειον βίον του τήν δικαιοσύνην καί τήν εὐτυχίαν, θά τοῦ δώσω δωρεάν ἀπό τήν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῆς ἀγίας καί μακαρίας ζωῆς μου. Ὁ νικητής θά κληρονομήσῃ τά ἀγαθά, πού δίδει τό ὕδωρ αὐτό τῆς ζωῆς, καί ἐγώ θά εἶμαι δι' αὐτόν Θεός καί αὐτός θά εἶναι δι' ἐμέ υἱός.

«Τοῖς δέ δειλοῖς καί ἀπίστοις καί ἐβδελυγμένοις καί φονεῦσι καί πόρνοις καί φαρμακοῖς καί εἰδωλολάτραις καί πᾶσι τοῖς ψευδέσι τό μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρί καί θείῳ, ὃ ἐστὶν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος» (Ἀποκ. κα', 8).

Δι' αὐτούς δέ πού ἐδειλίασαν εἰς τόν ἀγῶνα κατὰ τοῦ θηρίου καί διὰ τούς ἀπίστους καί δι' ἐκείνους, πού μέ τά βδελυρά καί ἀκάθαρτα καί παρά φύσιν ἁμαρτήματά τους, ἔγιναν σιχαμένοι, καί διὰ τούς φονεῖς καί τούς πόρνους καί τούς μάγους καί τούς εἰδωλολάτραις καί δι' ὅλους πού ἀγάπησαν τό ψεῦδος τῆς ἁμαρτίας, ἔχει ἐτοιμασθῇ τό μέρος καί ὁ τόπος των μέσα εἰς τήν λίμνην, πού καίει αἰῶνια μέ φωτιά καί θειάφι. Αὐτός ὁ αἰώνιος χωρισμός ἀπό τόν Θεόν καί ἡ αἰώνιος τιμωρία τῶν ψυχῶν εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος.

Ἄρα οἱ νικηταί εἰς τόν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν παθῶν ἔχουν μέρος εἰς τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

* * *

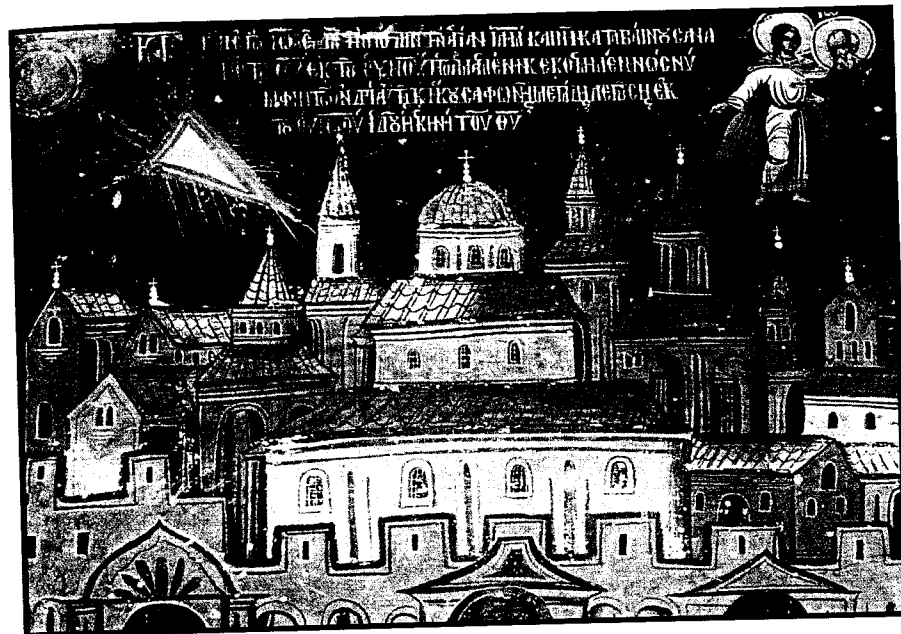
Ἡ περιγραφή τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ

Συνεχεία, ὁ ἱερός Συγγραφεύς, βλέπει ἕναν Ἄγγελο ὁ ὁποῖος τοῦ λέγει: «Ἐλα νά σοῦ δείξω τήν Νύμφην, τήν Γυναῖκα τοῦ Ἀρνίου» (Ἀποκ. κα', 9). Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εὐρέθηκε σέ ἔκστασι καί ὁδηγεῖται ἀπό τόν Ἄγγελο εἰς ἕνα ὄρος πολύ ὑψηλό καί ἐκεῖ τοῦ δείχνει τήν Ἐκκλησίαν, τήν ἀγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία εἶχε τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ἡ τελευταία ὄπτασία τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως πού εἶδε ὁ Θεόπνευστος Συγγραφεύς. Εἶναι ἐκπληκτική ἡ περιγραφή τῆς εἰκόνας τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ. Ἡ ὄπτασία αὕτη εἶναι μιά ἐκτενής περιγραφή τῆς Ἁγίας Πόλεως, ἡ ὁποία εἶναι πλημμυρισμένη ἀπό ἅγιο φῶς καί ἀπό ἄρρητη μεγαλοπρέπεια. Εἶναι ἀδιανόητο νά ἐννοήσωμε τό οὐράνιο κάλλος καί τήν θαυμαστήν μακαριότητα πού ἀναμένει τοὺς πιστοὺς εἰς τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ναός δέν ὑπῆρχε εἰς τήν Ἁγίαν πόλιν, διότι ὁ Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ καί τό Ἀρνίον εἶναι ὁ Ναός τῆς πόλεως αὐτῆς. Ἡ πόλις αὕτη δέν χρειάζεται τόν ἥλιον οὔτε τήν σελήνην διά νά τήν φωτίζουν, διότι ἡ ἔνδοξος λαμπρότης τοῦ Θεοῦ εἶναι τό φῶς αὐτῆς τό ἀληθινόν. Δέν θά εἰσέλθῃ ἐκεῖ τίποτε τό ἀκάθαρτον, οὔτε κανεῖς ἁμαρτωλός, παρά μόνον ὅσοι ἔχουν γραφῇ εἰς τό βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρνίου.

Ἐκεῖ τρέχει ποταμός γεμάτος ἀπό νερό πού δίδει ζωὴν ἀθάνατον. Καί ὁ ποταμός αὐτός εἶναι καθαρός καί λαμπρός σάν τό κρύσταλλο καί πηγάζει ἀπό τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου. Συμβολίζει ὁ μυστι-

«Καί ναόν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γάρ Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ ναός αὐτῆς ἐστὶ, καί τό ἄρνιον. Καί ἡ πόλις οὐ χρειαν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδέ τῆς σελήνης ἵνα φαίνωσιν αὐτῇ· ἡ γάρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτήν, καί ὁ λύχνος αὐτῆς τό ἄρνιον»
(Ἀποκ. κα', 22, 23).

κός αὐτός ποταμός τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ τά πάντα.

Εἰς τό μέσον τῆς πλατείας τῆς πόλεως, ἐκατέρωθεν ἀπό τίς ὁχθες τοῦ ποταμοῦ εἶναι τό δένδρον τῆς ζωῆς, τό ὁποῖον ποτίζεται ἀπό τόν ποταμόν καί καρποφορεῖ καρπούς αἰωνίους. Σύμβολον τοῦ Χριστοῦ μετά τοῦ ὁποίου ἡ ἔνωσις καί κοινωνία μεταδίδει ζωὴν μακαρίαν καί ἀθάνατον.

Καί ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου θά εἶναι μέσα εἰς τήν πόλιν αὐτήν. Καί οἱ δοῦλοι του θά τόν λατρεύσουν καί θά ἴδουν τήν δόξαν τοῦ προσώπου του. Θά ἀπολαμβάνουν δηλαδή τήν αἰώνιαν θεωρίαν τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἁγίας Πόλεως

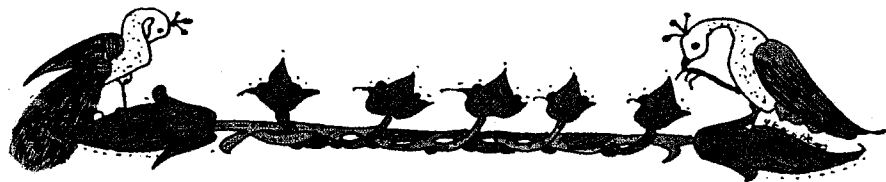
θά ἔχουν ἓνα ἰδιαίτερο γνῶρισμα. Θά φέρουν τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τά μέτωπά των, πού σημαίνει ὅτι εἶναι κτῆμα αἰώνιον τοῦ Θεοῦ καί ἡ δόξα τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ θά καθρεπτίζεται καί εἰς τά ἰδικά των πρόσωπα· **«καί ὁψονται τό πρόσωπον αὐτοῦ καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν»** (Ἀποκ. κβ', 4).

Μέ τήν ἀπερίγραπτη αὐτήν εὐτυχίαν τῶν δικαίων εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν τελειώνει ἡ περιγραφή τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ καί ὅλου τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ μέρους τοῦ βιβλίου καί εἰσερχόμεθα εἰς τόν ἐπίλογον τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως.

«Καί ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαήλ καί οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ - τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καί ὁ δράκων ἐπολέμησε καί οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, καί οὐκ ἴσχυσεν, οὐδέ τόπος εὗρέθη αὐτῷ ἐν τῷ οὐρανῷ»

(Ἀποκ. ιβ', 7-8).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Καί εἶπε ὁ Ἄγγελος εἰς τόν Ἰωάννην: Αὐτοί οἱ λόγοι, πού περιέχονται εἰς τό βιβλίον εἶναι ἀξιόπιστοι καί ἀληθεῖς. Καί ὁ Κύριος καί Θεός τῶν προφητῶν ἀπέστειλε τόν Ἄγγελον διὰ νά δείξη εἰς τοὺς δούλους του, τά πιστά μέλη τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἐκεῖνα πού σύμφωνα μέ τό σχέδιον τοῦ Θεοῦ πρέπει νά γίνουν γρήγορα.

«Ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ, λέγει ὁ Κύριος, καί μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου» (Ἀποκ. κβ', 7).

Μακαρίζει ὁ Κύριος ἐκείνους πού τηροῦν καί ἐφαρμόζουν τοὺς λόγους τοῦ προφητικοῦ αὐτοῦ βιβλίου. Τοὺς μακαρίζει αὐτούς ὁ Κύριος, διότι μέ τήν τήρησιν τῶν λόγων τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως εἶναι ἔτοιμοι νά πολεμήσουν μέ τόν Ἀντίχριστον καί τόν ψευδοπροφήτην, μέ ὅλα τά ὄργανα τοῦ σατανᾶ καί νά θυσιάσθουν ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειτα ὁ Κύριος δίδει μιά σπουδαία παραγγελία εἰς τόν Ἰωάννην: **«Μή σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γάρ ἐγγύς ἐστίν»** (Ἀποκ. κβ', 10). Τοῦτο σημαίνει ὅτι δέν πρέπει νά σφραγίσῃ καί νά κρατήσῃ κρυμμένους καί μυστικούς τοὺς προφητικούς λόγους τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀλλά νά τοὺς ἀνακοινώσῃ, διότι πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς πραγματοποιιῆσεώς των. Κατὰ συνέπειαν πρέπει καί ἐμεῖς μετὰ προσοχῆς νά μελετοῦμεν τοὺς λόγους τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου, ὅποτε ἐφαρμόζομεν καί τόν μακαρισμόν αὐτόν τόν ὁποῖον καί εἰς τήν ἀρχὴν

τόν ἀναφέρει: «**μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καί οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καί τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γάρ καιρὸς ἐγγύς**» (Ἀποκ. α', 3).

Καί τελειώνει τό ἱερόν βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως μέ τόν διάλογον Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας.

Ἐγὼ τό Α καί τό Ω, ὁ Πρῶτος καί ὁ Ἔσχατος, ἀρχή καί τέλος.

Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τόν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς Ἐκκλησίαις.

Ἐγὼ εἰμι ἡ ρίζα καί τό γένος Δαυΐδ, ὁ ἀστήρ ὁ λαμπρός ὁ πρωϊνός.

Καί τό Πνεῦμα καί ἡ νύμφη λέγουσιν· ἔρχου, καί ὁ ἀκούων εἰπάτω· ἔρχου. Καί ὁ διψῶν ἐρχέσθω, καί ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν....

Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· ναί ἔρχομαι ταχύ. «Ὁ μαρτυρῶν» δηλαδή ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐπιβεβαιώνει τήν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῶν προφητειῶν τοῦ Ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως καί ἐξάγει τό γενικό συμπέρασμα τοῦ βιβλίου, τό ὅποιον εἶναι ἡ Δευτέρα Παρουσία Του. **«Ναί ἔρχομαι ταχύ».**

Καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μαζί μέ ὅλες τίς ἐτοιμες ψυχές τῶν πιστῶν πού λαχταροῦν τόν Νυμφίον Χριστόν ἀπαντοῦν:

«Ἀμήν, ναί ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ».

Καί ὁ ἱερός Συγγραφεύς τελειώνει μέ τήν Ἀποστολικήν εὐλογίαν, πού δίδει πρὸς τοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν αἰώνων: **«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν».**

Σκέψεις καί συμπεράσματα

Μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐφθάσαμε εἰς τό τέλος τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως καί ὁ νοῦς μας ἀγκαλιάζει ὅλο τό μεγαλειώδες περιεχόμενό της. Μποροῦμε ἐπομένως νά διατυπώσουμε ὠρισμένα συμπεράσματα καί νά ἐκφράσουμε ὠρισμένες κρίσεις αἱ ὁποῖαι ὑποβοηθοῦν τόν ἀρχικόν σκοπόν μας· νά φανῇ δηλαδή πολύ καθαρά ἡ προστασία πού ἀπολαμβάνουν οἱ Χριστιανοί ὅταν ἔχουν σφραγισθῇ μέ τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί νά ὑποδειχθῇ ποία πρέπει νά εἶναι ἡ ἀνάλογη προετοιμασία τους διά τίς ἡμέρες τοῦ Ἀντιχρίστου.

● Ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεός προσπαθεῖ νά συνετίσῃ τήν ἀμαρτωλή ἀνθρωπότητα καί νά τήν ἐπαναφέρῃ σέ μετάνοια· διά τοῦτο καί ἐπιτρέπει διάφορες πληγές νά πλήξουν τήν ἀνθρωπότητα.

Παρακολουθήσαμε τρομακτικές καί συγκλονιστικές εἰκόνες αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐκφρασις τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἀποστάτην ἄνθρωπον πού προχωρεῖ χωρίς κανένα φραγμό ἀπό ἀμαρτία σέ ἀμαρτία καί ἀπό ἐγκλημα σέ ἐγκλημα. Ἡ ἀσέβεια γίνεται πολύ προκλητική. **«Τοῦτο δέ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροί χαλεποί· ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι»** (Β' πρὸς Τιμ. γ' 1-4).

● Ὁ ἔρχομός τοῦ ἀντιχρίστου θά εἶναι ἓνα τρομερό γεγονός. Ὅπωςδήποτε θά ἔλθῃ πρὶν ἀπὸ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Τό πέρασμά του θά εἶναι συγκλονιστικό καί ἐντυπωσιακό. Τά πάντα θά συνταράσσονται ἀπὸ τίς ἐνέργειές του.

● Οἱ Χριστιανοὶ παρατηρῶντας αὐτά τά σημάδια τῆς ἀποστασίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου πρέπει νά προετοιμάζονται, διὰ τὰ ἐπερχόμενα δεινά. Ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας. Προσπαθοῦν νά ἀφυπνίσουν τοὺς ἀδελφούς νά ἔλθουν κοντά εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Δέν γονατίζουν, οὔτε προσκυνοῦν τὰ ὄργανα τοῦ σατανᾶ· ἀρνοῦνται τὴν σφραγίδα τοῦ θηρίου. Ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πιὸ ἰσχυρά πανοπλία τους πού συντρίβει τίς παγίδες τοῦ θηρίου. Εὐρίσκονται κάτω τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τό ἀπαιτήσουν οἱ καιροί, ἀναδεικνύονται μάρτυρες καί λαμπρύνουν τὴν στολὴν τῆς Ἐκκλησίας.

● Ἡ κυριαρχία τοῦ ἀντιχρίστου θά εἶναι χρονικά περιωρισμένη. Τό θηρίο καί ὁ ψευδοπροφήτης ὁδηγοῦνται εἰς τό πῦρ τῆς κολάσεως ὅπου θά καίγωνται αἰώνως.

● Ὁ ἔρχομός τοῦ ἀντιχρίστου σημαίνει ξεκαθάρισμα τῆς Ἐκκλησίας. Θά ξεχωρίσουν οἱ πιστοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους. Θά παραμείνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μόνον τὰ ζωντανά μέλη αὐτῆς. Αὐτοὶ πού εἶναι γραμμένοι εἰς τό βιβλίον τῆς ζωῆς. Ἡ ἀνθρωπότης κρίνεται καί ὁ Ἀντίχριστος καταργεῖται. **«νῦν κρίσις ἐστί τοῦ κόσμου τούτου, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω»** (Ἰωάν. 16', 31).

● Ἐνῶ περιμένομεν τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου, δέν πρέπει νά βιώνουμε τό μυστήριο τῆς ἀνομίας, τό ὁποῖον εἶναι ἡ ἁμαρτωλή ζωὴ. **«τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας»** (Β' Θεσ. 6', 7). Ὅταν κανεὶς ἁμαρτάνῃ καί δέν ζῇ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χρι-

στοῦ, τότε εἰς τὴν ψυχὴν του ἐνεργεῖται τό μυστήριο τῆς ἀνομίας.

● Οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦν χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ φοβοῦνται τὸν ἔρχομό τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἔχουν μιά ἀγωνία δι' αὐτό. Εἶναι μιά ἐπιφανειακὴ ἀντίληψις διὰ τὸν Ἀντίχριστον. Ὑπολογίζουν περισσότερον, ὅτι θά στερηθοῦν τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ὅτι δέν θά ἔχουν τὰ ἀπαραίτητα τρόφιμα πρὸς συντήρησιν τους, παρὰ τίς φοβερὲς συνέπειες πού θά ἔχῃ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τους ἡ ἀποδοχὴ τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί τό πιὸ περίεργο ἀκόμη εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἀγωνιοῦν διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου βιώνουν τό μυστήριο τῆς ἀνομίας καί δέν ἐπιδεικνύουν ἐνθερμὴ μετάνοια διὰ νά μπορέσουν νά ἔχουν τὸν φωτισμόν τοῦ Θεοῦ, διὰ νά ἀντισταθοῦν εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ πνευματικὴ ὁμως προετοιμασία μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε ταραχὴ καί πλάνη.

● Ἡ ἀπάτη τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἐπικρατήσῃ μόνον μετὰ τὴν ἐκείνων πού θά ἀπολεσθοῦν, ἐπειδὴ δέν ἐδέχθησαν νά ἀγαπήσουν τὴν ἀλήθειαν διὰ νά σωθοῦν. **«τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τό σωθῆναι αὐτούς»** (Β' Θεσ. 6', 10). Καί κατὰ συνέπειαν τὰ ἔργα αὐτῶν ἦσαν πονηρά. **«ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τό σκότος ἢ τό φῶς· ἦν γάρ πονηρά αὐτῶν τὰ ἔργα»** (Ἰωάν. γ', 19).

● Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ἓνας συγκεκριμένος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θά ἔχῃ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ διαβόλου. Ὅταν θά ἔλθῃ δέν θά γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς πολλούς. Ὅπως τώρα ἐνεργεῖται τό μυστήριο τῆς ἀνομίας καί δέν μπορούμε νά διακρίνουμε τίς ἐνέργειές του εἰς τὴν ψυχὴν μας καί εἰς τὴν κοινωνίαν, ἔτσι καί τότε δέν θά μπορούν ὅλοι νά διακρίνουν τὸν Ἀντίχριστον. Θά πλανηθοῦν πολλοὶ διότι δέν θά παρουσιασθῇ ὡς πονηρὸς ἄνθρωπος· θά κἀν φαινομενικὰ θαυματουργικὰ ἔργα καί θά θεωρηθῇ ὡς εὐερ-

γέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Διά τὰ ἔργα του αὐτά θά ἀπαιτήσῃ λατρείαν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων*.

Μὴ φοβηθῆς, ἀγαπητέ, ἀλλὰ ἄκουσε αὐτόν πού λέγει ὅτι ἡ ἐξουσία του θά ἔχῃ ἰσχύν εἰς αὐτούς πού πρόκειται νά ἀπωλεσθοῦν, οἱ ὅποιοι κι ἂν δέν ἐρχόταν ἐκεῖνος (ὁ ἀντίχριστος) δέν θά ἐπεΐθοντο. Ἐρωτᾷς λοιπόν ποιό εἶναι τό κέρδος; Ὅτι θά ἀποστομωθοῦν αὐτοί ἀκριβῶς πού πρόκειται νά ἀπωλεσθοῦν. Πῶς; Διότι κι ἂν ἀκόμη δέν ἐρχόταν ἐκεῖνος, δέν ἐπρόκειτο νά πιστεύσουν εἰς τόν Χριστόν. Ἔρχεται λοιπόν, διά νά τοὺς ἐλέγξῃ. Διά νά μὴν ἔχουν νά λέγουν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Χριστός ἔλεγε ὅτι εἶναι Θεός -ἂν καί πουθενά δέ τό εἶπε φανερώς- ἀλλὰ ἐπειδὴ τό ἐκήρυξαν οἱ μετέπειτα, δι' αὐτό δέν ἐπιστεύσαμε. Ἐπειδὴ ἠκούσαμε ὅτι ἓνας εἶναι ὁ Θεός. Ὁ ἀντίχριστος λοιπόν θά ἀναιρέσῃ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πρόφασίν των. Διότι ὅταν θά ἔλθῃ ἐκεῖνος καί θά τὸν πιστεύουν, ἂν καί δέν θά ἐντέλεται τίποτε τό ὀρθόν ἀλλὰ ὅλα τὰ παράνομα, τότε θά ἀποστομωθοῦν. Διότι, ἐάν δέν πιστεύῃς εἰς τόν Χριστόν, πολὺ περισσότερον δέν θά ἔπρεπε νά πιστεύσῃς εἰς τόν ἀντίχριστον. Διά τοῦτο ὁ Χριστός ἔλεγε: **«Εγὼ ἦλθον ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός, καὶ οὐκ ἐδέξασθέ με· ἐάν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ ἐκεῖνον λήψετε»** (Ἰωάν. τοῦ Χρυσοστόμου: Ἑρμηνεία τῆς Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Κεφ. 6', 3-12).

Ὁ Κύριος ὅμως μᾶς προετοίμασε πολὺ καλὰ εἰς τό σημεῖον αὐτό: **«τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ, ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστός ἢ ὧδε, μὴ πιστεύσητε· ἐγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς»** (Ματθαίου κδ', 23, 24).

Ποιό θά εἶναι τό κέρδος ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀντιχρίστου, ἀφοῦ θά ἔλθῃ νά μᾶς κακοποιήσῃ;

● Ὁ διάβολος χρησιμοποιεῖ σέ κάθε ἐποχὴ καὶ σέ κάθε περίπτωσι τὰ πιὸ κατάλληλα μέσα διά νά δημιουργήσῃ σύγχυσι εἰς τόν ἄνθρωπον. Τοῦ ἀρέσει πάντοτε νά κρύβεται. Νά μὴ φαίνεται ὅτι ἐνεργεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ὅλες οἱ ἐνέργειές του νά θεωροῦνται ὅτι εἶναι τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ: **«σπουδάζει γάρ τό κακόν λανθάνειν καὶ κρύπτεσθαι ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ ἀνθρώπου»** (Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, ὁμιλία ιε') ἔκδοσις: Σωτ. Σχοινᾶ.

● Καί τίθεται ἀμείλικτον τό ἐρώτημα: Ποιός θά μπορέσῃ νά ξεχωρίσῃ καί νά εἴπῃ, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Ἀντίχριστος; Τό νά ξεχωρίζῃ κανεῖς τὰ πνεύματα ἐάν προέρχονται ἐκ τοῦ Θεοῦ ἢ ἐκ τοῦ διαβόλου εἶναι μεγάλο πνευματικό χάρισμα. Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης συμβουλεύει: **«μὴ παντί πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τόν κόσμον»** (Α' Ἰωάν. δ', 1).

● Αὕτῃ ὅμως ἡ πνευματικὴ διάκρισις εἶναι καρπός τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Καί μόνον αὐτοί πού ἔχουν τόν φωτισμόν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μποροῦν νά διακρίνουν ἐάν κάποια ἐνέργεια εἶναι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς Πλάνης τοῦ διαβόλου. Ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος πολὺ μᾶς βοηθεῖ εἰς τό κρίσιμον αὐτό σημεῖον. Λέγει: **«Ὁ οὖν λαλῶν, εἰ μὴ ἢ ὁδηγούμενος ὑπὸ φωτός οὐρανίου καὶ σοφίας, οὐ δύναται πληροφορεῖν τόν ἐκάστου νοῦν»** (Ἐνθ' ἀνωτέρω σελίς 85). Ὅπως σήμερα οἱ πνευματικοί πού ἔχουν τόν φωτισμό τῆς χάριτος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μποροῦν νά διακρίνουν τὰ ἔργα τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας πού ἐνεργοῦνται εἰς τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων ἔτσι καί τότε, ὅταν θά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος οἱ πνευματικοί πατέρες θά ὑποδείξουν εἰς τοὺς Χριστιανούς καί θά εἴπουν: Αὐτός εἶναι ὁ Ἀντίχριστος. Φύγετε μακριά. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τέτοιες μορφές πού μποροῦν νά καθοδηγήσουν τόν πιστόν λαόν καί νά κατανοήσουν

τά σημεία τῶν καιρῶν. Ἰδιαίτερα μάλιστα εἰς ἐκείνην τὴν κρίσιμον στιγμήν ὁ Θεός δέν θά ἀδιαφορήσῃ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν του.

● Καί γενικώτερα μπορούμε νά εἰποῦμεν, ὅτι αὐτοί πού ἀπό τώρα διακρίνουν τό μυστήριον τῆς ἀνομίας, τίς ἐνέργειες τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἀποφεύγουν τὴν ἁμαρτίαν, αὐτοί καί τότε, ὅταν ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος, θά καταλάβουν τό ψεύτικον πρόσωπόν του καί θά ἀποφύγουν τὴν μεγάλην ἁμαρτίαν νά τόν προσκυνήσουν καί νά πιστεύσουν, ὅτι οἱ ἐνέργειές του εἶναι τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως ἀπό ὅλα αὐτά ἐξάγεται, ὅτι εἶναι μακάριοι αὐτοί πού γίνονται κατάλληλα ὄργανα διὰ νά δέχωνται τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί πού ἀπό τώρα ἀναγνωρίζουν τίς πλάνες τοῦ διαβόλου. Εἶναι αὕτη ἡ μεγαλύτερη προσφορά εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

● Σφαδάζει ὁ ἀρχέκακος ὄφιν εἰς τὴν τελευταίαν προσπάθειάν του νά νικήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι ἔχει ὀλίγον χρόνον καί τόν περιμένει ἡ συντριβή· **«Κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει»** (Ἀποκ. 18', 12). Δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν πολεμικὴν αὐτὴν δραστηριότητα τοῦ θηρίου μιά ταραχή εἰς ὅλοκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Ἀντίχριστος καί ὅλα τὰ ὄργανά του προσπαθοῦν νά πνίξουν τὴν Ἐκκλησίαν. Πολλοί παρασύρονται ἀπὸ τό ρεῦμα τῶν παθῶν τοῦ κόσμου τούτου καί πολεμοῦν ἢ ἐγκαταλείπουν τὴν Ἐκκλησίαν. Καί ὀλίγοι ἀγωνίζονται ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον καί ἀπὸ ὑπακοήν πρὸς τόν Χριστόν νά διατηρήσουν ἀνόθευτον τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως πάσχουν.

● Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἤκουσε φωνὴν μεγάλην εἰς τόν οὐρανόν νά λέγῃ, ὅτι ἐνίκησαν οἱ πιστοὶ τόν διάβολον καί ἡ νίκη των ὀφείλεται εἰς τρεῖς λόγους. Εἰς τό Αἷμα τοῦ Ἀρνίου, εἰς τόν λόγον τῆς ὁμολογίας

αὐτῶν καί εἰς τὴν ἀγάπην ἕως θανάτου πού εἶχον πρὸς τόν Θεόν· **«καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτόν διὰ τό αἷμα τοῦ ἀρνίου καί διὰ τόν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καί οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου»** (Ἀποκ. 18', 11).

● Ὁ προφήτης Ἐλισαῖος ἦταν εἰς τό ὄρος καί ἦλθον ἐναντίον αὐτοῦ οἱ ἀλλόφυλοι καί ὁ ὑπηρέτης του εἶπε: **«Πολλοὶ ἔρχονται καθ' ἡμῶν καὶ ἡμεῖς μόνοι ἐσμέν»**. Τότε ἀποκρίνεται ὁ Ἐλισαῖος: **«οὐχ ὁρᾷς παρεμβολάς καὶ πλήθη Ἀγγέλων μεθ' ἡμῶν κύκλω βοηθοῦντων ἡμῖν;»** (Δ' Βασιλειῶν στ', 15).

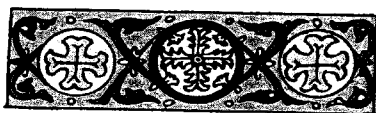
Εἰς οὐδένα ἄλλο κείμενον τῆς Ἀγίας Γραφῆς δέν γίνεται τόσον φανερὴ ἡ παρουσία καί ἡ βοήθεια τῶν Ἀγγέλων πρὸς τοὺς πιστοὺς ὅσον εἰς τὴν ιερὰν Ἀποκάλυψιν. Οἱ Ἀγγελοι ἄλλοτε μὲν σφραγίζουν καί ἐνισχύουν τοὺς Χριστιανούς, ἄλλοτε δέ διασαλπίζουν τὴν νίκην τῆς Ἐκκλησίας καί πανηγυρίζουν τὴν συντριβὴν τοῦ Ἀντιχρίστου. **«Βλέπε οὖν οἶόν σου ἐστὶ τό ἀξίωμα, ὅτι ὁ Θεός ἐκινήθη μετὰ τῶν ἰδίων στρατοπέδων, λέγω δὴ τῶν Ἀγγέλων συμβαλεῖν τῷ ἀντικειμένῳ, ἵνα σε λυτρώσῃται ἐκ τοῦ θανάτου»** (Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, ὁμιλία ιε', σελίς 78).

● Ὁ Ἑλληνορθόδοξος πολιτισμός εἶναι ἓνα ἰδεῶδες τό ὅποιον οὐδέποτε μπορεῖ νά χάσῃ τὴν ἀξίαν του. Διὰ τοῦτο ἀνενδοιάστως ἀπορρίπτομεν κάθε συνθήκην, (καί ὅλα τὰ συναφῆ πρὸς αὐτάς) ἢ ὅποια θά θελήσῃ νά συγχωνεύσῃ τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν Παράδοσιν τοῦ Ἔθνους μας εἰς αὐτὴν τὴν Βαβυλωνία τῶν ἐθνῶν καί νά καταστήσῃ τὴν πατρίδα μας «κατοικία ἀλλοτρίων» (Α' Μακκαβαίων α', 38)· **«πάντες οἱ λαοὶ πορεύσονται ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν εἰς τόν αἰῶνα»** (Μιχαίας δ', 5).

● Ἄς ἠχήσῃ εἰς τὰ αὐτιά μας ἡ μεγαλόπρεπη φωνή, ἡ ὅποια καλοῦσε τόν Ἰωάννην νά ἀνεβῇ εἰς τόν οὐρα-

νόν νά πληροφορηθῇ διά τά μέλλοντα *«ἀνάβα ὧδε καί δείξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετά ταῦτα»* (Ἀποκ. δ', 1).

Ἄφοῦ γνωρίζομεν ὅτι ἡ προστασία πού ἀπολαμβάνουν οἱ Χριστιανοί ἀπό τόν Ἅγιον εἶναι τό πλεόν βέβαιον καί παρήγορον γεγονός ἄς προσπαθήσωμεν νά ἀνεβοῦμεν ὑψηλότερα πνευματικά ἀπό τό σημεῖον ὅπου εὐρισκόμεθα σήμερα. Ἄς γρηγορήσωμεν ὅλοι χωρίς ἀναβολήν διά νά προετοιμασθοῦμεν καί νά ἀξιωθοῦμεν μέ τήν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ νά φθάσωμεν εἰς τόν λιμένα τῆς καταπαύσεως, εἰς τόν τέλειον κόσμον, εἰς τήν αἰώνιον ζωήν καί τρυφήν, εἰς τήν πόλιν τῶν Ἁγίων, εἰς τήν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Πρωτοτόκων. Ἀμήν.

Ὁ τελευταῖος λόγος

Νά πῶς ὁ Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος φλογίζει τήν ψυχὴν μας καί μᾶς παρωθεῖ διά τήν ἱεράν αὐτήν ἐτοιμασίαν: *«Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ὅσοι εἴμεθα ἀσφράγιστοι καί δέν ἔχομεν εἰς τόν ἑαυτόν μας τήν σφραγίδα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄς τρέξωμεν τό ὀγλιγωρότερον διά νά σφραγισθοῦμεν· ὅσοι δέν ἔχομεν τό σημεῖον τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄς ἀγωνισθοῦμεν μέ κάθε τρόπον νά τό λάβωμεν. Διατί ὁ θάνατος δέν ἐξουσιάζει τίς ψυχές ὅπου εἶναι σφραγισμένες μέ τό πανάχραντον αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί μέ τήν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος»* (Συμεών Νέος Θεολόγος, Τά εὐρισκόμενα, Λόγος Γ', ἔκδοσις Β. Ρηγοπούλου).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

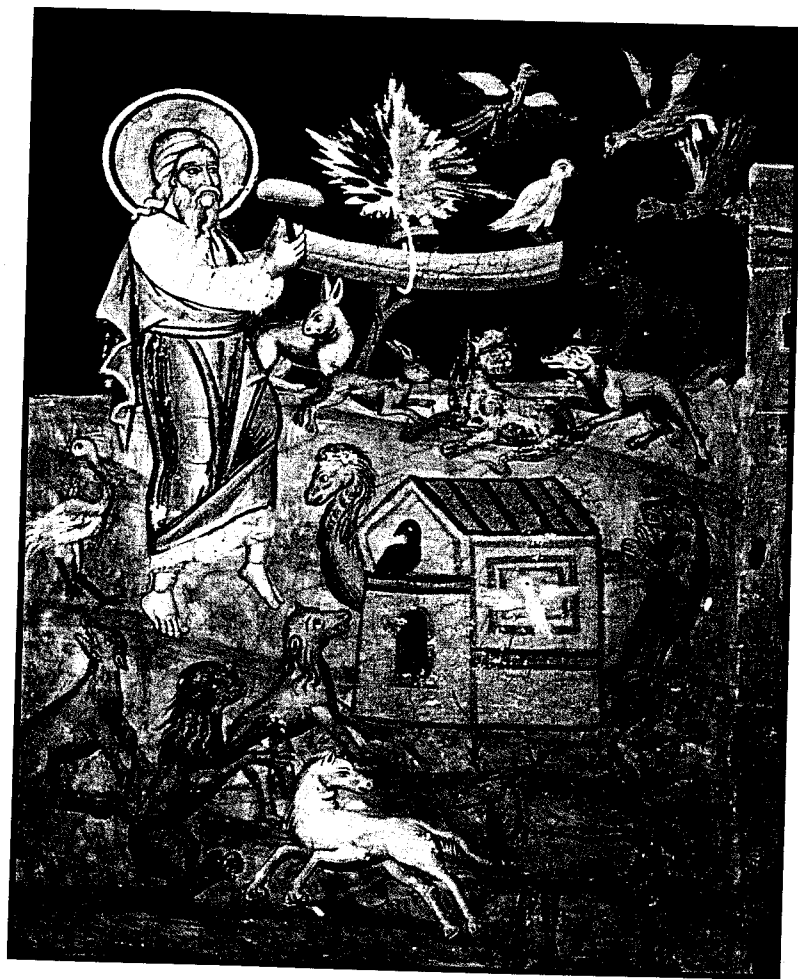
Ἐγερτήριον σάλπισμα

ΞΛΘΕΤΕ ἀδελφοί, ἔλθετε νά ἐτοιμασθοῦμε· ἔλθετε νά παραταχθοῦμε πρὸς μάχην. Εἰσέλθετε εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τήν Κιβωτόν τῆς σωτηρίας, διά νά μετρηθῇτε μέ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ· διά νά ὀπλισθῇτε μέ *«τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τό δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου»* (Ἐφεσίους στ', 11).

Τό θηρίον βρυχᾶται· ἄπλωσε τά δίχτυα του καί προσπαθεῖ νά σύρῃ μέσα εἰς αὐτά ὅλην τήν ἀνθρωπότητα. Τό ὄργανον τοῦ διαβόλου, ὁ ἀντίχριστος, βιάζεται νά θεμελιώσῃ τήν κοσμοκρατορίαν του καί θέλει νά σφραγίσῃ κάθε ψυχὴ, διά νά ἀρνηθῇ τόν Σωτῆρα Χριστόν καί νά ἀκολουθήσῃ αὐτόν.

Σπεύσατε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί νά σφραγισθοῦμε μέ τήν σφραγίδα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, διά νά συντρίψωμεν τήν δύναμιν τοῦ ψευδοπροφήτου· διά νά ἀγιάσωμεν καί θρέψωμεν τήν ψυχὴν μας μέ τήν χάριν τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Βιασθῇτε νά καλυφθῇτε ἀπὸ τήν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διά νά εἰσθε ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τίς παγίδες καί τά σχέδια τοῦ ἀντιχρίστου.

Μείνατε στερεοί εἰς τήν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καί *«προσέχετε, μήπως σᾶς ἐξαπατήσῃ κανεὶς μέ τὴν ψευδοφιλοσοφίαν καί ἀδειανὴν ἀπὸ ὠφέλιμον περιεχόμενον ἀπάτην, πού στηρίζεται ὅχι εἰς τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, ἀλλὰ εἰς τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων»*

Εἰσῆλθε δὲ Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν καὶ πᾶς οἶκος αὐτοῦ

(Κολασ. Β' 8), καὶ ἀλλοῦ· «*καὶ ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τὴν προτέραν ἀναστροφὴν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης... καὶ ἐνδύσασθαι τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι ἀληθείας*» (Ἐφεσίους δ' 22, 24).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πορεύεται νικηφόρα διὰ

μέσου τῶν αἰώνων. Τό τέλος τῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ, ὁ Παράδεισος. Ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία, ὡς στοργικὴ Μητέρα θὰ ὁδηγήσῃ τὰ παιδιὰ τῆς. Καὶ αὐτὴν τὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας δέν μπορεῖ νὰ τὴν διακόψῃ καμμία δύναμις, διότι κεφαλὴ αὐτῆς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἄς μὴν ἀποχωρισθοῦμε λοιπὸν ἀπὸ τὴν θείαν προστασίαν τῆς. **Ἄς μὴν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τοῦ «μικρὸν ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ»** (Λουκᾶ ιθ', 32).

Δεῦτε εὐλογημένοι Χριστιανοί, **ἄς ἀκολουθήσωμεν «τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ»** (Ἀποκ. ιθ', 4). Ὅ,τι κι ἂν συναντήσωμεν εἰς τὴν πορείαν αὐτὴν εἴτε θλίψιν, εἴτε πείνα, εἴτε μαρτύριον, μέ τὴν δύναμιν τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ, θὰ τὸ ὑπομείνωμεν. Τιμὴ καὶ δόξα σέ κάθε ψυχὴ πού θὰ ὑποφέρῃ διὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Κυρίου: **«ὕμιν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν»** (Φιλιππησίους α', 29).

Δεῦτε εὐλογημένοι Χριστιανοί ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸν καλὸν Ποιμένα καὶ ἄς προσπέσωμεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ μέ συντετριμμένην φωνὴν ἄς εἴπωμεν πρὸς αὐτόν: **Κύριε δέν σέ ἐγκαταλείπομεν. Τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνὴν δέν τὴν γνωρίζομεν. Δέν λαμβάνομεν τὴν σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου.**

Σέ ἀκολουθοῦμεν, Σέ ὁμολογοῦμεν, Σέ κηρύττομεν. Μὴ μᾶς ἐγκαταλείπῃς πολυεύσπλαχνε Κύριε. Πρόσθες ἡμῖν πίστιν καὶ ἀξίωσέ μας, πρεσβεΐαις τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, νὰ ὑμνοῦμεν ἀκαταπαύστως τὸ Ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς μιᾶς ἀδιαιρέτου Τριάδος, εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.

* * *

Ὁμολογία Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἡ πηγή τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς ἀμαρτωλῆς μου ψυχῆς καὶ πρόσδεξαι τὴν ὁμολογίαν μου ταύτην, τὴν ὁποῖαν ἀπευθύνω ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου.

Ἀπὸ τὴν ἄπειρόν σου ἀγαθότητα καὶ τὴν ἄμετρόν σου συγκατάβασιν ἔγινες ἄνθρωπος ἀναλλοιώτως καὶ ἦλθες εἰς τὸν κόσμον καὶ ἱδρυσες τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ νὰ ἀγιαζώμεθα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας. Μᾶς παρέδωκες δέ καὶ τό Ἅγιον Εὐαγγέλιον, διὰ νὰ πορευώμεθα κατὰ τὸν νόμον σου, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν σωτηρίαν μας καὶ νὰ κληρονομήσωμεν τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Τοῦτο βεβαιοῖ καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ λέγων: **«Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι τοὺς λόγους σου»** (Ψαλ. 118, 8).

Σὺ Κύριε κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ Ἁγίου θελήματός σου προόρισας ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν καὶ Σὺ ἐχάρισας τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματός Σου καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτός Σου. **«Σὺ ἐσφράγισας ἡμᾶς καὶ ἔδωκες τὸν ἄρραβῶνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»** (Β' Κορ. α, 22).

Πῶς νὰ εὐχαριστήσω Κύριε τό Ἅγιον Ὄνομά σου διὰ τὸν πλοῦτον τῶν θείων αὐτῶν δωρεῶν; **«ἔχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας»** (Ἑβραίους δ', 14). **Ὁφείλομεν δέ καὶ νὰ δοξάζωμεν**

τόν Ἅγιον Θεόν **«ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας εἰς τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ»** (Β' Κορ. θ', 13).

Ὁμολογῶ Κύριε ὅτι δέν θά ἀθετήσω τὰς ὑποσχέσεις πού ἔδωσα εἰς τό ἅγιον Βάπτισμα. Θά προσπαθήσω νὰ κρατήσω τὴν ὁμολογίαν καὶ δέν θά ἐγκαταλείψω τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, οὔτε θά συσχηματισθῶ μέ τὰ σχήματα καὶ τίς συνθηκῆς τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ θά τηρήσω τίς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί νὰ ὅμως τώρα πού τὰ νέφη ἐπρόβαλαν εἰς τὸν οὐρανόν διὰ νὰ καλύψουν τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν. Νέα κηρύγματα ἀκούγονται καὶ προκαλοῦν σύγχυσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. **«ἔσται γάρ καιρός ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκαλίας κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν. Καὶ ἀπὸ μέν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δέ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται»** (Β' Τιμ. δ', 3, 4).

Ἐπίβλεψον Δέσποτα, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου καὶ στερέωσον τὴν πίστιν ἡμῶν. Ὁ βρυχηθμός τοῦ θηρίου πού ἐξέρχεται ἐκ τῆς θαλάσσης ἀκούγεται καὶ συνταράσσει τό κύτος τῆς θαλάσσης τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἐγείρει τῶν πειρασμῶν τὸν κλύδωνα.

Ἐξεγέρθη Κύριε καὶ καταπράυνον τὸν σάλον τῶν κυμάτων, διὰ νὰ μὴ βυθισθοῦμε εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀπωλείας, βαρούμενοι ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν πταισμάτων καὶ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Ἀμαρτάνομεν ἐνώπιον σου καθημερινῶς Κύριε καὶ τὴν σφραγίδα μέ τὴν ὁποῖαν ἐσφράγισας ἡμᾶς, **«εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως»** (Ἐφεσίους δ', 30) μολύνομεν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἀμώμου Ὁρθοδόξου πίστεώς μας ἀθετοῦμεν.

Ἐφρῡάξεν ὁ ἀρχέκακος ὄφιν ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην καὶ ἐξηγείρει ὅλας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ καὶ πο-

λεμεῖ τὴν Ἐκκλησίαν σου. Θέλει νά καυχᾶται ὅτι παρασύρει διὰ τῆς πλάνης καὶ τῆς βίας τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καὶ τούς ὁδηγεῖ εἰς τὴν κόλασιν.

Ἀλλὰ ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πάλι ἡρεμεῖ καὶ στερεώνει τὴν καρδίαν μου: **«Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης»** (Β'. Τιμ. γ', 14).

«Ὁ σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον» (Λουκᾶ κβ', 31). Γίνεται αὐτός ὁ πειρασμός σήμερα καὶ περνοῦμε ὅλοι ἀπὸ τό ψιλό κόσκινο, διὰ νά φανῇ ὁ καθέννας μας τί κρύβει εἰς τὴν καρδίαν του· διὰ νά ἀποκαλυφθοῦν οἱ διαλογισμοὶ ἐκάστου· διὰ νά ξεχωρίσῃ ὁ σῖτος ὁ ἐκλεκτός καὶ νά συναχθῇ εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ παραδείσου, τό δὲ ἄχυρον καὶ τὰ σκύβαλα νά ριφθοῦν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

Εἶναι καιρός νά δώσωμεν τὴν καλὴν ὁμολογίαν καὶ νά ἀρνηθοῦμε καὶ νά ἀπορρίψωμεν ὅλα τὰ σχέδια τοῦ ἀντιχρίστου. Εἶναι καιρός νά μετρηθοῦμε καὶ νά καταγραφοῦμε εἰς τό βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου. Εἶναι καιρός νά συνταχθοῦμε μέ τό μικρόν ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ καὶ νά παραταχθοῦμε πρὸς μάχην.

Ἄς ἐκμεταλλευθῶμεν τὴν εὐκαιρίαν, διὰ νά δώσωμεν τὴν καλὴν μαρτυρίαν, διότι τότε μᾶς ἀναμένει ἡ νίκη καὶ ὁ στέφανος τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο διότι θυσιάζομεθα διὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Κυρίου καὶ ἐπομένως ἀθλοῦμεν νομίμως: **«ἐάν δέ καὶ ἀθλῇ τις οὐ στεφανουται, ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ»** (Β' Τιμοθ. β' 5).

Καί ἡ ἰδική μας ὁμολογία θά ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὴν καλὴν ὁμολογίαν τοῦ Κυρίου ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν Ἀγγέλων: **«ὁ νικῶν οὕτως περιβλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τό ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τό ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ»** (Ἀποκ. γ', 5).

«Λέγω δὲ ὑμῖν· πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

ὁμολογήσει ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ» (Λουκᾶ ιβ' 8, 9).

Καλὴ ὁμολογία = καλὴ ἀπολογία ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ ἐν ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

«Ἐάν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτόν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ· καρδίᾳ γάρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν» (Ρωμαίους ι' 9, 10).

Ἐσὺ Κύριε εἶσαι τό φῶς τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή. Ἐσὺ εἶσαι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ ὁδηγεῖς τὰ πρόβατά σου εἰς νομὰς σωτηρίου. Σπεῦσον Κύριε βοήθησον τό πλάσμα σου.

Σέ ὁμολογῶ καὶ Σέ ἀκολουθῶ Κύριε. Δέν σέ ἐγκαταλείπω διότι εἶσαι ὁ Σωτὴρ μου. Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς τῆς διανοίας μου, διὰ νά γνωρίσω τὴν οὐρανίαν μακαριότητα καὶ ἀπορρίψω καὶ ἀρνηθῶ τὴν νέαν ταυτότητα καὶ τίς συνήθειες τοῦ κόσμου αὐτοῦ ποὺ βεβηλώνουν τὴν ἄχραντον εἰκόνα τῆς ψυχῆς μου.

Ποίησον τὴν καρδίαν μου Ναόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σου, κατοικητήριον καὶ θρόνον τῆς εἰρήνης, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης διὰ νά ὑμνολογῶ καὶ δοξολογῶ τό Πανάγιον Ὄνομά Σου, πρεσβεῖαις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Ἡ δύναμις τῆς Προσευχῆς

Ἀπό τόν βίον τοῦ Μ. Βασιλείου

Πότε οἱ Χριστιανοί προσευχήθησαν πρὸς τόν Θεόν καί δέν εἰσηκούσθησαν αἱ προσευχαὶ αὐτῶν; Πότε οἱ Χριστιανοί ἔκαμαν ἀγρυπνίας εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, δεόμενοι διὰ τοὺς διαφόρους πειρασμούς καί κινδύνους ὅπου διέτρεχον καί δέν ἔλαβαν ἀπάντησιν εἰς τὰ αἰτήματά των καί ἄμεσον προστασίαν ἀπὸ τίς ἐχθρικές ἐπιβουλές;

Πάντοτε ὁ Κύριος ἀκούει τὰ δίκαια αἰτήματα τῶν Χριστιανῶν καί κατὰ τὴν ἐκάστοτε περίπτωσιν ἐπεμβαίνει καί ἀπαντᾷ καί ἱκανοποιεῖ τίς ἀνάγκες τῆς Ἐκκλησίας. Ἀρκεῖ νά ἔχωμε τὴν δύναμιν καί τὴν πίστιν νά γονατίζουμε ἱκετευτικά, διὰ νά ἀκούσῃ τὴν δέησίν μας. **«Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καί ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καί ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς»** (Ψαλμός 33, 18).

Ὅταν λοιπόν διατρέχωμεν διαφόρους κινδύνους καί πειρα-

σμούς, εἴτε ὡς ἄτομα, εἴτε ὡς Ἐκκλησία, ὀφείλομεν νά μὴν διαμαρτυρώμεθα διὰ τὰ συμβάντα, οὔτε καί νά ἀπελπιζώμεθα, ἀλλὰ νά καταφεύγωμεν εἰς προσευχάς, νηστείας καί ἀγρυπνίας καί ὁ πανοικτίρμων Κύριος θά δώσῃ κατὰ τόν πειρασμόν καί τὴν ἔκβασιν.

Πρὸς πίστῳσιν τῶν ἀνωτέρω θά ἀναφέρωμεν ἓνα γεγονός, τό ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Καισαρείας, ὅταν ἦταν Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Μ. Βασίλειος.

Θά ἰδοῦμε εἰς τό περιστατικόν αὐτό τόν κίνδυνον πού διέτρεξαν τότε οἱ Χριστιανοί καί πῶς τόν ἀντιμετώπισαν. Θά θαυμάσωμεν δέ καί τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς καί τό ἄμεσον ἀποτέλεσμα αὐτῆς.

«Κατ' ἐκεῖνον τόν καιρόν ὁ Ἰουλιανός ὁ μιανώτατος καί ἀσεβέστατος βασιλεὺς, θέλων νά ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Περσίας, ἦλθε πλησίον τῆς πόλεως Καισαρείας. Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἐπειδὴ ἐγνώριζεν αὐτόν ἀπὸ τὴν Ἀθήναν, ὅπου ἐσπούδαζον μαζί, ἀλλὰ καί διὰ νά τόν τιμήσῃ ὡς βασιλέα, παρέλαβεν τόν λαόν αὐτοῦ καί προϋπήντησεν αὐτόν. Μὴ ἔχων δέ ἄλλο δῶρημα καί προσφέρῃ εἰς τὴν βασιλικὴν συνοδείαν, προσέφε-
ρεν κατ' ἀπαίτησιν τοῦ βασιλέως τρεῖς ἄρτους κριθίνους ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους ἔτρωγεν ὁ Ἅγιος. Δεχθεὶς ὁ βασιλεὺς τό δῶρημα, διέταξεν τοὺς ὑπηρε-
τας του νά ἀνταμείψουν τὴν δωρεάν καί νά δώσουν εἰς τόν Ἅγιον Βασίλειον χόρτον ἐκ τοῦ λειβαδίου. Βλέπων δέ ὁ Ἅγιος τὴν καταφρόνησιν ταύτην εἶπεν εἰς τόν βασιλέα. «Ἡμεῖς μὲν, ὦ βασιλεῦ, ἀπὸ ἐκεῖνο τό ὁποῖον τρώγομεν, καθὼς ἐξήτησας, προσφέραμεν· ἡ δέ βασιλεία σου, ὡς ἀρμόζει, μᾶς ἀντήμειψε τὴν δωρεάν ἀπὸ ἐκεῖνο πού τρώγεις».

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη πολὺ καί λέγει πρὸς τόν Ἅγιον. «Τώρα δέξου τὴν δωρεάν ταύτην καί ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴν Περσίαν νικητής, τότε, τὴν μὲν πόλιν σου θά κατακαύσω, τόν δέ ὑπὸ σοῦ ἀπατῶμενον μωρόν λαόν θά αἰχμαλωτίσω, διότι τοὺς

Θεούς τούς οποίους ἐγώ προσκυνῶ αὐτοί ἀτιμάζουν, σύ δέ θέλεις λάβει τήν πρέπουσαν ἀμοιβήν». Ἀφοῦ κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἀπείλησε ὁ Ἰουλιανός τόν Ἅγιον Βασίλειον ἀπῆλθεν εἰς τήν Περσίαν.

Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Ἅγιος εἰς τήν πόλιν ἐκάλεσεν ὅλους τούς χριστιανούς καί ἀφοῦ ἀνήγγειλε εἰς αὐτούς τās ἀπειλάς τοῦ βασιλέως, συνεβούλευσε εἰς αὐτούς ὡς ἐξῆς: «Μή λυπηθῆτε, ἀδελφοί μου Χριστιανοί, τὰ χρήματά σας, μόνον φροντίσατε διά τήν ζωήν σας. Φέρετε ὅ,τι χρήματα ἔχετε νά τὰ συνάξωμεν εἰς ἓνα τόπον καί ὅταν ἀκούσωμεν, ὅτι ἐπιστρέφει ὁ βασιλεύς τὰ ρίπτομεν σωρούς εἰς τόν δρόμον. Βλέποντας αὐτά τὰ χρήματα, ὡς φιλόργυρος ὅπου εἶναι, θά εἰρηνεύσῃ καί δέν θά πράξῃ ἐναντίον μας αὐτό πού σκέπτεται. Οἱ Χριστιανοί ἔκαμαν ὅπως προσέταξεν ὁ Ἅγιος καί ἔφερον πλοῦτον, χρυσόν, ἄργυρον καί πολυτίμους λίθος. Ὁ Ἅγιος ἀπεδέχθη τήν προαίρεσιν αὐτῶν καί ἐτοποθέτησε αὐτά εἰς τό Σκευοφυλάκιον, ἀφοῦ ἐπέγραψε εἰς αὐτά τό ὄνομα ἐκάστου, διὰ νά φυλάσσωνται ἐκεῖ μέχρι τήν ἐπιστροφήν τοῦ βασιλέως.

Ὅταν ἔμαθεν ὁ Ἅγιος, ὅτι ἐπιστρέφει ὁ βασιλεύς, ἐσυγκέντρωσε ὅλον τό πλῆθος τῶν Χριστιανῶν, σύν γυναιξί καί τέκνοις καί προσέταξεν αὐτούς νά νηστεύουν τρεῖς ἡμέρας. Κατόπιν παρέλαβεν αὐτούς καί ἰνῆλθεν εἰς τό ὄρος τῆς Καισαρείας τό ὀνομαζόμενον Δίδυμον, διότι ἔχει δύο κορυφάς, εἰς τό ὅποιον ἦτο καί ναός τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Εἰς τόν ναόν αὐτόν δεόμενοι καί παρακαλοῦντες οἱ Χριστιανοί μετὰ συντετριμμένης καρδίας τόν μόνον εὐσπλαχνον Θεόν, καί τήν Ὑπέραγνον Μητέρα αὐτοῦ, ὅπως μεταλάβῃ τήν βουλήν τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως, εἶδεν ὁ Ἅγιος εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ λαοῦ εἰς προσευχήν ἓνα ὄραμα. Πλῆθος στρατιᾶς οὐρανίου περιεκύκλωσε ὁ ὄρος, καί εἰς τό μέσον αὐτῶν ἔβλεπε μιά γυναῖκα, ἥ ἡποία ἐκάθητο ἐπάνω εἰς θρόνον μετὰ δόξης πολλῆς.

Ἡ γυναῖκα αὕτη εἶπε πρὸς τούς Ἀγγέλους. **«Καλέσατέ μου τόν Μερκούριον, ὅπως μεταβῇ καί φονεύσῃ τόν ἐχθρόν τοῦ Υἱοῦ μου Ἰουλιανόν».** Ἐφάνη τότε εἰς τόν Ἅγιον Βασίλειον, ὅτι ἦλθεν ὁ μάρτυς Μερκούριος ἐνδεδυμένος μέ τὰ ὄπλα του καί λαβὼν προσταγήν παρά τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἦτο ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἀπῆλθε ταχέως. Μετά δέ τήν ἀναχώρησιν τοῦ Μάρτυρος Μερκουρίου, προσεκάλεσε ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων τόν Ἅγιον Βασίλειον καί παρέδωκεν εἰς αὐτόν βιβλίον τό ὅποιον περιεῖχε γραμμένην ὅλην τήν δημιουργίαν τῆς κτίσεως καί κατόπιν τήν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου. Καί εἰς μέν τήν ἀρχήν τοῦ βιβλίου ὑπῆρχε ἡ ἐπιγραφή. «Εἰπέ»· εἰς δέ τό τέλος τοῦ βιβλίου, ἔγραφε «Τέλος».

Μετά τήν ὀπτασίαν αὐτήν ὁ Ἅγιος ἐξύπνησε. Τό νόημα δέ τῆς ὀπτασίας εἶναι τό ἀκόλουθον: Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἔγραψεν ἐρμηνείας εἰς τήν Ἑξαήμερον τοῦ Μωϋσέως, εἰς τήν ὁποίαν διηγεῖται, πῶς ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν, τήν γῆν, τόν ἥλιον, τήν σελήνην, τās θαλάσσας, τὰ ζῶα καί πάντα τὰ αἰσθητά. Ὅταν δέ ἔμελλε νά γράψῃ πῶς ἔπλασεν ὁ Θεός τόν Ἀδὰμ καί τήν Εὐάν, τότε ὁ Ἅγιος ἀπῆλθεν εἰς τούς οὐρανοὺς καί ἄφησε τό βιβλίον ἀτελείωτον. Κατόπιν ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Γρηγόριος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Νύσσης, ἔγραψε περί τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου καί ἐτελείωσε αὐτό. Αὐτό εἶναι τό νόημα τό ὅποιον ἔγραφε τό βιβλίον· εἰς μέν τήν ἀρχήν «Εἰπέ», εἰς δέ τήν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου «Τέλος». Ἀλλά ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τήν συνέχειαν τῆς διηγήσεως.

Μετά τήν ὀπτασίαν αὐτήν κατῆλθεν ἀμέσως ὁ Ἅγιος μαζί μέ ὠρισμένους κληρικούς εἰς τήν πόλιν. Ἐκεῖ ἦτο Ναός τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου, εἰς τόν ὅποιον εὕρισκετο τό λείψανον αὐτοῦ καί τὰ ὄπλα του, τιμώμενα ἀπό τούς Χριστιανούς. Ὁ Ἅγιος Μερκούριος ἐκεῖ εἰς τήν Καισάρειαν ἐμαρτύρησε

πρό ἑκατόν χρόνων ἐπὶ βασιλείας Βαλεριανοῦ καὶ Βα-
ερίου. Εἰς αὐτόν τόν Ναόν εἰσῆλθε ὁ Ἅγιος καὶ ἐπει-
ή δέν εὐρῆκε ἐκεῖ τό λείψανον τοῦ Ἁγίου καὶ τά
πλα του, ἐρώτησε τόν Σκευοφύλακα τῆς Ἐκκλησίας
ἰ ἔγιναν. Ἐκεῖνος δέ, ἐπειδὴ δέν ἐγνώριζε τήν υπό-
εσιν, ὠρκίζετο ὅτι δέν γνωρίζει τίποτε περὶ αὐτῶν.

Τότε ἐγνώρισεν ὁ Ἅγιος, ὅτι ἦτο ἀληθές τό ὄραμα
αὐτοῦ καὶ ὅτι κατὰ τήν νύκτα ἐκείνην ἐφονεύθη ὁ ἀσεβέστα-
τος βασιλεὺς. Ἀμέσως τότε ἔσπευσε εἰς τό ὄρος, εἰς
τόν Ναόν τῆς Θεοτόκου ὅπου ἀγρυπνοῦσαν οἱ Χρι-
τιανοί καὶ λέγει πρὸς αὐτούς: **«Χαίρετε καὶ ἀγαλ-
μασθε σήμερον ἀδελφοί· εἰσηκούσθη ἡ δέησις ἡμῶν,
ὅτι ὁ μιαρὸς βασιλεὺς ὑπέστη τήν πρέπουσαν τιμω-
ρίαν. Εὐχαριστοῦντες ὅθεν τόν Θεόν ἃς ὑπάγωμεν εἰς
τήν πόλιν, διὰ νά λάβῃ ἕκαστος τά χρήματα αὐτοῦ».**

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Χριστιανοί, ἐβόησαν πάντες
ἐν μιᾷ φωνῇ. **«Ἐσκέφθημεν νά τά δώσωμεν εἰς τόν
ἡμετέρον βασιλέα διὰ τήν ζωήν μας· τώρα νά μή τά
προσφέρωμεν εἰς τόν Βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς
γῆς, πού μᾶς ἐχάρισε τήν ζωήν;».** Ὁ δέ Ἅγιος, ἐπαινέ-
σας τήν προθυμίαν αὐτῶν, ὥρισε νά λάβουν τό τρίτον
ἀπό ὅ,τι ἔδωκεν ὁ καθείς καί μέ τά ὑπόλοιπα νά κτί-
σονται πτωχοτροφεῖα, ξενοδοχεῖα, νοσοκομεῖα, καί ὁρ-
φανοτροφεῖα».

Ἐπειτα ἀπό τήν διήγησιν τῶν θαυμάτων πού ἐνήρ-
γησε ἡ προσευχή τῶν χριστιανῶν εἰς τό ὄρος, διὰ τοῦ
ἡμετέρου βασιλείου, σχόλια δέν χρειάζονται. Ἄς ἀναλογισθῇ
καθένας τί πρέπει νά κάνῃ διὰ τήν ψυχὴν του, τήν
οἰκογένειάν του, τήν κοινωνίαν καὶ τήν πατρίδα του.

* * *

Ἡ μεγάλη προετοιμασία

**«Διό, ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες σπουδάσατε
ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι αὐτῷ εὐρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ»**
(Β' Πέτρου γ' 14).

Μεγάλη σύγχυσις καὶ ταραχή θά ἐπικρατήσῃ εἰς
τά ἔσχατα χρόνια. Πεῖνα καὶ δίψα καὶ ἄμετρος
ταλαιπωρία. Φόβος καὶ τρόμος καὶ διωγμός τῶν
Χριστιανῶν.

«Ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μή γένηται» (Ματθαίου κδ' 21).

Ἀλλὰ ὁ φιλόανθρωπος καὶ πολυεύσπλαχνος Θεὸς δέν θά ἀφήσῃ τοὺς ἀνθρώπους νά παιδευθοῦν πολύ χρόνο. Οἱ τρομερές ἐκεῖνες ἡμέρες θέλουν κολοβωθῇ, διὰ τήν μετάνοιαν ἐκείνων πού θά ἔχουν καταφύγη εἰς τὰ σπήλαια καί εἰς τίς ὀπές τῆς γῆς. Μόνο τρεῖς ἡμισυ χρόνους ὁ ἀντίχριστος θά γίνῃ βασιλεύς. **«Καί εἰ μή ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· διὰ δέ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθῶσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι»** (Ματθαίου κδ' 22).

Μετά τόν χρόνον αὐτόν ἐπεμβαίνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καί κατασυντρίβει τήν δύναμιν τοῦ ἀντιχρίστου καί τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ. Ὁ ἀντίχριστος καί ὁ ψευδοπροφήτης **«ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ»** (Ἀποκ. ιθ' 20). Ἀφοῦ θά παύσουν τότε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἀντιχρίστου, τότε τί ἄλλο ἀπομένει παρά ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Καί πῶς θά γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία; Ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὀρίζει εἰς τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. **«Ὡσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»** (Ματθ. κδ' 27).

«Εὐθέως δέ μετά τήν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καί ἡ σελήνη οὐ δώσει τό φέγγος αὐτῆς, καί οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπό τοῦ οὐρανοῦ, καί αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

Καί τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καί τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως πολλῆς» (Ματθαίου κδ' 29, 30).

Ὡς ἀστραπή εἰς τόν οὐρανόν θά γίνῃ φανερή ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου. Θά προπορεύεται ὁ Τίμιος Σταυρός καί ποταμός πυρός θά κατακαίῃ τά πάντα. Τότε ὁ οὐρανός θά τυλιχθῇ ὡς χαρτίον καί ἡ γῆ κατακαίεται ἐπειδὴ ἐμολύνθη ἀπό τὰ ἀμαρτωλά ἔργα τῶν ἀνθρώπων (Ματθαίου κδ' 31).

«Καί ἀποστελλεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ μετά σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης, καί ἐπισυνάξουσιν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων ἀπ' ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν». *

«Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεός, ἐπὶ τῆς γῆς μετά δόξης, καί τρέμωσι τά σύμπαντα· ποταμός δέ τοῦ πυρός πρό τοῦ θήματος ἔλκῃ, καί βίβλοι ἀνοίγωνται, καί τά κρυπτὰ δημοσιεύωνται· τότε ρῦσαί με ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου καί ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, Κριτά δικαιοσύνης».

(Κοντάκιον Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω)

Καί οἱ ἄνθρωποι ἀλλά καί τά στοιχεῖα τῆς φύσεως ὑφίστανται μεταστοιχείωσιν πρὸς ἀφθαρσίαν.

«Ἦξει δέ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἐν ᾗ οὐρανοὶ ροιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δέ καυσούμενα λυθήσονται, καί γῆ καί τά ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσονται» (Β' Πέτρου γ' 10).

Αὐτὴν τήν ἀλλαγὴν περιγράφει πολύ χαρακτηριστικά καί ὁ Προφήτης Δαβίδ: «Κατ' ἀρχάς σύ, Κύριε, τήν γῆν ἐθεμελίωσας, καί ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται σύ δέ διαμένεις, καί πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καί ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς καί ἀλλαγῇσονται» (Ψαλ. 101, 26 καί 27).

* «Αὐτός ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καί ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καί οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι ἅμα σὺν αὐτοῖς ἄρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καί οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα».

(Α' Θεσ. δ' 10, 17).

Οἱ νεκροὶ πού εὐρίσκονται εἰς τὰ μνήματα ὅταν θά ἀκούσουν τήν φωνήν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ θά ἀναστη-
θοῦν. **«Μή θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ἣ πάν-
τες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούονται τῆς φωνῆς
αὐτοῦ, καί ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς
ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δέ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνά-
στασιν κρίσεως»** (Ἰωάν. ε' 28, 29).

“Ολοι οἱ δίκαιοι οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες κατά τόν
λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀφθαρτοποιοῦνται καί
ἀποκτοῦν τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διότι **ὁ Κύριος «θά με-
τασχηματίσῃ τό σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τό
γενέσθαι αὐτό σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐ-
τοῦ»** (Φιλιπ. γ' 21).

Ἡ ἀνακαινισθεῖσα ἀνθρωπότης διά τῆς ἀναστάσε-
ως ἐκ τῶν νεκρῶν καί τῆς δόξης τῶν δικαίων ἔχει ἀνά-
κτη ἀνακαινίσεως καί τῆς νέας κατοικίας αὐτῆς. Ἡ
ἀλάσσσα ἐκ τῆς ὁποίας ἐξηλθεν τό θηρίον καί ἡ ξηρά
ἐκ τῆς ὁποίας ἐξηλθεν ὁ ψευδοπροφήτης, ὅλα εἶναι
ἀπολυσμένα καί πρέπει νά ἀνακαινισθοῦν. Ἡ φύσις ἡ
ποία ταπεινώθηκε ἀπό τόν βόρβορον τῆς ἀνθρωπό-
τητος πρέπει νά καθαρισθῇ. Ἡ νέα ἀνθρωπότης, ἡ
ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ χρειάζεται ἕνα καινούργιο ἀφθαρτο-
ποιημένο κόσμος. Εἶναι βιβλική καί μεγαλοπρεπής ἡ
περιγραφή τῆς ἀχειροποιήτου πόλεως τῆς Νέας Ἱε-
ρουσαλήμ: **«Καί εἶδον οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν·
γάρ πρῶτος οὐρανός καί ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον, καί ἡ
ἀλάσσσα οὐκ ἔστιν ἔτι· καί τήν πόλιν τήν ἁγίαν Ἱερου-
σαλήμ καινήν εἶδον καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
πρός τοῦ Θεοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην τῷ ἀνδρί
αὐτῆς... καί ἐξαλείψει ἀπ' αὐτῶν ὁ Θεός πᾶν δάκρυον
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καί ὁ θάνατος οὐκ ἔσται
ἐν αὐτοῖς, οὔτε πένθος οὔτε κραυγή οὔτε πόνος οὐκ ἔσται
ἐν αὐτοῖς· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον»** (Ἀποκ. κα' 1, 2, 4).

Ἐπειτα ἀπό τήν πυκνήν αὐτήν παράθεσιν τῶν ἁγιο-
γραφικῶν χωρίων πού ἦταν καί ὀλίγον κουραστική, ἄς

ἀναλογισθῇ ὁ καθένας ποῖα προετοιμασία χρειάζεται,
διά νά εὐρεθῇ ἐτοιμη ἡ ψυχὴ του. Δέν θά ζοῦμε, ἴσως,
ὅταν θά ἔρθῃ ὁ ἀντίχριστος, καί δέν θά ὑπάρχωμε
ὅταν θά γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἀλλά ἀπό τώρα
πρέπει νά προετοιμαζώμεθα διά τήν ὥραν ἐκείνην.
**«Μακάριος καί ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει
τῇ πρώτῃ· ἐπὶ ταύτην ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει
ἐξουσίαν»** (Ἀποκ. κ' 6).

Ἡ πρώτη ἀνάστασις εἶναι τῆς ψυχῆς, τήν ὁποίαν
ἐνεργεῖ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν παρού-
σαν ζωὴν, διά μέσου τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν τοῦ
Χριστοῦ καί τῆς καθάρσεως τῶν ψυχικῶν καί σωμα-
τικῶν παθῶν. Ἡ δέ δευτέρα ἀνάστασις εἶναι τοῦ σώ-
ματος, ἡ ὁποία πρόκειται νά γίνῃ κατά τήν Δευτέραν
Παρουσίαν. Καί αὐτός πού θά ἀξιωθῇ ἀπό ἐδῶ νά ἀνα-
στηθῇ κατά τήν ψυχὴν, αὐτός δέν θά δοκιμάσῃ τόν
δεύτερον θάνατον, ὅπου εἶναι ἡ κόλασις, ὁ αἰώνιος
δηλαδή χωρισμός ἀπό τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλά τό συμπέρασμα τῆς ὅλης προετοιμασίας μᾶς
τό δίδει ἐπιγραμματικά ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: **«Διό,
ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες σπουδάσατε ἄσπιλοι
καί ἀμώμητοι αὐτῷ εὐρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ»** (Β' Πέτρου
γ' 14).

Ἡ εἰκόνα τῆς ψυχῆς μου.

Προσπίπτω ἐνώπιόν σου φιλάνθρωπε Κύριε καὶ θερμῶς σέ παρακαλῶ νά διαφυλάξης ἀδιάφθορο τό ἄχραντον δῶρον σου, τήν εἰκόνα τῆς ψυχῆς μου. Τρέμω καί δειλιῶ Κύριε, διότι βλέπω πῶς τό κάλλος τῆς εἰκόνας σου φθείρεται ἀπό τά καθημερινά περιστατικά τοῦ βίου. Δέν θέλω νά ἀτιμάζεται ἡ εἰκόνα σου, διὰ τοῦτο καί καταφεύγω ἐνώπιόν σου, διὰ νά εὕρω προστασίαν ἀπό τήν ὀργήν τοῦ φοβεροῦ πολεμήτορος τῆς ψυχῆς μου.

Ἐνέδυσσε ὁ διάβολος εἰς τήν ψυχὴν καί τό σῶμα τήν κακίαν αὐτοῦ καί τό σῶμα ἔγινε παθητόν καί φθαρτόν. Φέρομαι ὅλοι τούς παθητούς χιτῶνας τῆς νεκρώσεως πού ἐφορέσαμε διὰ τῆς παρακοῆς.

Εὕρισκόμενος ὁ παλαιός ἄνθρωπος εἰς τήν παρακοήν φορεῖ τό ἔνδυμα τῆς βασιλείας τοῦ σκότους. ἔνδυμα βλασφημίας, ἀπιστίας, ἀφοβίας, ὑπερηφανίας, φιλαργυρίας, φιληδονίας καί ὅλα τά ρακῶδη ἐνδύματα τῆς βασιλείας τοῦ πονηροῦ δαίμονος.

Ἐπίβλεψον Κύριε ἐπὶ τήν ἀμαρτωλήν μου ψυχὴν καί ἐλθέ τάχιστα νά ἐκδύσης τόν παλαιόν ἄνθρωπο τῆς ἀμαρτίας. Ἀδύνατον εἶναι εἰς ἐμέ νά χωρίσω τήν ψυχὴν μου ἀπό τήν ἀμαρτίαν. Ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοί ἀμαρτία παραλύει τήν ψυχὴν καί τό σῶμα μου. **«Οὐ γάρ ὁ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ»** (Ρωμαίους ζ' 15).

Πρόφθασε Κύριε, λύτρωσε τήν ταλαιπωρημένην ψυχὴν μου, διότι **«βλέπω ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τόν νόμον τοῦ νοός μου καί**

αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἀμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου» (Ρωμαίους ζ' 23).

Χάρισε εἰς τήν ψυχὴν μου πτέρυγας περιστερᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ νά πετάξῃ εἰς τόν Θεῖκόν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας καί ἀποσπασθῇ ἀπό τά δεσμά τοῦ σκότους καί διαχωρισθῇ ἀπό τά πονηρά ἔργα τῆς ἀμαρτίας.

Πατέρα μου οὐράνιε διὰ τήν πολλήν σου ἀγαθότητα ἔπλασες τόν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσίν σου. Ἐλθέ διὰ τήν πολλήν σου μακροθυμίαν καί συγκατάβασιν, ἀπέκδυσε τόν παλαιόν καί καταχθόνιον ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας καί ἐνέδυσέ με τόν νέον ἐπουράνιον ἄνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐνέδυσέ με ἐνδύματα φωτός ἀρρήτου, ἐνδύματα πίστεως, ἀγάπης, χαρᾶς, εἰρήνης, ἀγαθοσύνης καί χρηστότητος.*

Πανάγαθε Κύριε λύτρωσε τήν ψυχὴν μου ἀπό τό σκότος τῆς ἀμαρτίας καί ἐνέδυσσε εἰς αὐτὴν τήν στολήν τῆς ἀφθαρσίας, διότι ἐσύ εἶσαι ἡ προσδοκία μου καί ἡ ἐλπίδα μου καί ἡ ἀδιάλειπτος προσευχή μου.

Δόξα εἰς τούς οἰκτιρμούς σου καί εἰς τήν ἄπειρον εὐσπλαχνίαν σου, διότι φωτίζεις καί λυτρῶνεις τούς δούλους σου ἀπό τήν βασιλείαν τοῦ σκότους καί χαρίζεις εἰς αὐτούς τό μακάριον φῶς τοῦ Προσώπου σου. Ἀμήν.

*«Πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐστε καί υἱοὶ ἡμέρας, οὐκ ἐσμέν νυκτός οὐδέ σκότους».
(Α' Θεσσαλ. ε', 5)

«Μακάριος ὁ γρηγορῶν καί τηρῶν τά ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνός περιπατῇ καί βλέπωσιν τήν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ».

(Ἀποκ. ιστ' 15).

Ψυχή μου τήν εικόνα σου φύλαξε

Περισσότερο ἀπ' ὅλα ψυχή μου τόν ἑαυτόν σου γνώρισε. Μεγαλύτερη φροντίδα ἀπό αὐτή δέν ὑπάρχει. Μή νομίσης, ἐνῶ βλέπεις κάτι ἄλλο σχετικά μέ ἐσένα, ὅτι βλέπεις τόν ἑαυτόν σου.

Πρόσεχε μή νομίσης ὅτι ὁ ἑαυτός σου εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ὁμορφιά, ἡ δόξα, ὁ πλοῦτος, ἡ ἐφυῖα ἢ κάτι ἄλλο παρόμοιο. Ὅλα αὐτά εἶναι ξένα ἀπό ἐσένα. Χωρίς αὐτή τήν γνώσι δέν μπορεῖς νά φυλάξης τήν εἰκόνα σου ψυχή μου, διότι θά ἀμελῇς τά πραγματικά σου διώματα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσχολίας σου μέ τά ξένα.

Πῶς θά φυλάξης κάτι πού δέν τό γνωρίζεις;

Γνώρισε λοιπόν τόν ἑαυτόν σου ψυχή μου.*

Εἶναι μεγάλη πλάνη ἡ ἄγνοια τοῦ ἑαυτοῦ σου. Πρέπει σαφῶς νά γνωρίζης τί εἶναι ὁ ἑαυτός σου καί νά τόν ξεχωρίζης ἀπό τά σχετικά μέ αὐτόν, διά νά μή φυλάγης κατά λάθος κάτι πού εἶναι ξένο ἀπό τήν φύσι του.*

Πρόσεχε τόν ἑαυτόν σου. Δηλαδή, οὔτε τά ἰδικά σου, οὔτε τά γύρω ἀπό ἐσέ, ἀλλά πρόσεξε μόνον τόν ἑαυτόν σου. Διότι ἄλλο πράγμα εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καί ἄλλο πρᾶγμα τά ἰδικά μας καί ἄλλο τά γύρω ἀπό ἐμᾶς. Ἐμεῖς εἴμεθα ἡ ψυχή καί ὁ νοῦς, διότι ἔχομεν πλασθῇ σύμφωνα μέ τήν εἰκόνα τοῦ κτίστου μας» (Μ. Βασιλείου ἔργα Π.Ε. Τόμος 6ος, ὁμιλία εἰς τό: «Πρόσεχε σεαυτόν»).

Μέ τά ἄνθη τῆς εἰκόνας του ἐχάραξε ὁ Δημιουργός τήν φύσι μας. Ὁ δὲ ἐξετάσης καί τά ἄλλα ἐκεῖνα, διά τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται ὁ Θεῖον κάλλος, θά εὕρῃς ὅτι εἰς τήν ἰδική μας εἰκόνα διατηρεῖται ἡ ἀκρίβεια καί πρὸς ἐκεῖνα ἡ ὁμοιότης» (Γρηγορίου Νύσσης Ε.Π.Ε. Τόμος 5ος κεφ. Ε' περί κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου).

Τίποτε ἀπό ὅσα περνοῦν καί χάνονται δέν εἶναι ἰδικό σου. Ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου τούτου κρίνει καί τιμᾷ αὐτά πού εὐκολα χάνονται. «**Τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου**» (Α' Ἰωάννου 8', 16).

Ἐάν δέν γνωρίσης τόν ἑαυτόν σου ψυχή μου θά ἀπομακρυνθῇς ἀπό τήν ποιμήνη τῶν προβάτων καί θά ζήσης στίς ἐρημιές τῆς παρούσης ζωῆς πεινασμένη καί διψασμένη, ἔχοντας ἓνα φιλάνθρωπο καί εὐσπλαχνο πατέρα.

Κύριε ἐσύ εἶσαι ὁ ποιμήν ὁ καλός. Ἐσύ εἶσαι ἡ οὐράνιος τροφή, ἡ αἰώνια πηγὴ καί ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας. Ἀξίωσέ με νά εὐρίσκωμαι μέσα εἰς τήν ποιμήνη σου καί νά τρέφωμαι ἀπό τήν ζωοπάροχό σου πλευρά καί νά φωτίζωμαι ἀπό τό αἰώνιο φῶς τοῦ προσώπου σου.

Ὁ Δημιουργός σου σέ τίμησε ψυχή μου περισσότερο ἀπ' ὅλη τήν κτίσι. Δέν ἔγινε εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὁ οὐρανός, ἡ σελήνη, ὁ ἥλιος, ἡ ὁμορφιά τῶν ἄστρων, οὔτε κανένα ἄλλο ἀπό τά φαινόμενα τῆς φύσεως.

Μόνον ἐσύ εἶσαι ἀπεικόνισμα τῆς φύσεως πού ὑπερβαίνει κάθε νοῦ. Ἐσύ εἶσαι τό ἀκριβές ἀποτύπωμα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Ἐσύ εἶσαι τό δοχεῖο τῆς μακαρίας ζωῆς πρὸς τήν ὁποῖαν πρέπει νά κατευθύνεσαι μιμουμένη καί κινουμένη ἀπό τό φῶς τῆς μακαρίας Ἀγίας Τριάδος.*

Τίποτε δέν συγκρίνεται μέ τό μέγεθος καί τήν ἀξία

* «Μόνη σύ γέγονας τῆς ὑπερεχούσης πάντα νοῦν φύσεως ἀπεικόνισμα, τοῦ ἀφθάρτου κάλλους ὁμοίωμα, τῆς ἀληθινῆς θεότητος ἀποτύπωμα, τῆς μακαρίας ζωῆς δοχεῖον, τοῦ ἀληθινοῦ φωτός ἐκμαγεῖον, πρὸς ὃ βλέπουσα ἐκεῖνο γίνῃ, ὅπερ ἐκεῖνος ἐστί, μιμουμένη τόν ἐν σοί λάμποντα διά τῆς ἀντιλαμπούσης αὐγῆς ἐκ τῆς σῆς καθαρότητος»

(Γρηγορίου Νύσσης Ἔργα. Ε.Π.Ε., τόμος 7ος σελίς 81).

σου, διότι ὁ Ἅγιος Θεός πού τά πάντα κρατεῖ στά χέρια του, κατοικεῖ μέσα σου.

Ἐάν αὐτά τά ἐννοήσης ψυχή μου, τότε τίποτε τό ἐπίγειο δέν θά σέ πλανήσῃ. Ἡ σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου πού ἐπιχειροῦν νά ἐπιβάλουν μέ τήν νέαν ταυτότητα θά εἶναι διά κάθε ψυχή πού θά τήν δεχθῇ ἡ πιό εἰδεχθῆς παραμόρφωσις τῆς θείας εἰκόνας. Ἡ σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι ἄρνησις τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς. Ἀρνησις τοῦ Βαπτίσματος. Ἀρνησις τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Αὐτός πού δέχεται τήν σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου, χάνει τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί γίνεται δοῦλος τοῦ διαβόλου καί κληρονόμος τῆς κολάσεως.

Τότε θά διαφυλάξης ἀδιάφθορους τοὺς χαρακτήρας τῆς εἰκόνας σου, καί ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως οἱ Ἄγγελοι θά ἀναγνωρίζουν τά ἀναλλοίωτα ἰδιώματα τῆς θείας εἰκόνας καί θά σέ παραλάβουν εἰς τόν οὐρανόν νά προσκυνήσῃς τόν Θεό καί Πατέρα Σου. Ἐάν ὅμως μολύνῃς τήν ὡραιότητα τῆς εἰκόνας σου θά κράζῃς γοερά, ἀλλά οἱ Ἄγγελοι δέν θά σε παραλαμβάνουν διά τόν οὐρανόν.

Ὅλα περνοῦν καί χάνονται· ἐσύ ὅμως ψυχή μου θά παραμένης εἰς τήν αἰωνιότητα. Καί ἐάν κρατήσῃς αὐτό πού ἔλαβες θά ζῇς μαζύ μέ ὅλους τοὺς Ἁγίους καί τοὺς Ἀγγέλους.

Πρόσεχε πάντοτε τόν ἑαυτόν σου ψυχή μου καί δέν θά παραπλανηθῇς ποτέ ἀπό τήν ματαιότητα τοῦ βίου τούτου, καί θά ἀποφύγῃς τόν μέγαλον αὐτόν πειρασμόν καί θά ἀρνηθῇς τήν νέαν ταυτότητα, ὅποτε θά παρουσιασθῇς κατά τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως ὡς ἄκακον πρόβατον εἰς τά δεξιὰ τοῦ καλοῦ ποιμένου Χριστοῦ καί θά ἀκούσῃς τήν φωνήν: **«δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπό καταβολῆς κόσμου»** (Ματθαίου 25, 34).